

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Before The
CHAOS

MAGGIE RAWDON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAOSTAN ÖNCE

PREQUEL

KRALİÇE ŞEHİR KAOSU

MAGGIE RAWDON

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2024 yazan Maggie Rawdon

Düzenleme Kat Wyeth - Editör (Kat's Literary Services) Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar tamamen hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

M adison

Oyunun ortasındaiken kapı çalındı ve hepimiz şaşkın şaşkın birbirimize baktık.

"Sonunda pizzayı sen mi sipariş ettin?" Xander kardeşime bir bakış attı.

"Hayır." Tobias masadan kalkıp kapıya yönelirken kaşlarını çatıyor. "Bir şey sipariş ettin mi?" Bana dönüp bakıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, başımı sallıyorum ve kaşlarımı çatıyorum çünkü ben de en az onlar kadar şaşkınım.

Kapıyı hafifçe aralayıp dışarı bakıyor ve birden onunla başka biri arasında yüksek sesli bir selamlaşma oluyor. İki adam birbirlerinin sırtına tokat atarken kapı sonuna kadar açılır. Shelby ve Daniel, takımdan başka bir adam ve kız arkadaşı hemen arkalarındadır.

"Quen!" Xander şaşkınlıkla kendisinin ve Tobias'ın diğer en iyi arkadaşı ve kolejdeki oyun kurucularına sesleniyor.

Kardeşim ve onun en iyi iki arkadaşı Alexander "Xander" Xavier ve Quentin Undergrove kolejde birbirlerinden ayrılamazlardı ama şimdi Xander ve Tobias askere alınınca ve Quentin son senesinin yarısını yedek kulübesinde geçirince ayrı yollara sapmak zorunda kaldılar. Xander ve kardeşimin Quentin ve Tobias'ın ayrı yollardan gittiğinden emin olmalarına yetecek kadar dedikodu ve

gelmiyordu. Ama şimdi burada ve onunla ve Xander'la aynı çatı altında kalmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Kardeşim hayatımda gördüğüm en seksi iki erkekle en iyi arkadaş. Xander'a olan aşkım hiçbir zaman bir sır olmadı, ama Quentin hakkındaki düşüncelerimi her zaman kendime saklamayı başardım. Çünkü Xander ailemdeki herkesin favorisiyken, sadece erkek kardeşim Quentin'in hayranı oldu. Quentin'in ailesi Undergroves ile benim ailem Westfields arasında yirmi yıl önce bir futbol sahasında meydana gelen ve babamın oyunculuk kariyerini aniden sona erdiren bir çarpışmaya kadar uzanan bir aile kavgası sayesinde.

Babam her zaman Tobias'ın onun başında olduğu bir takımda oynamak zorunda kalmasından yakındı. Quentin de kendi adına söylentilere alet oldu; dövmeleeri, kötü tavırları ve etrafındakilere, hatta bazen kendisine bile karşı genel bir kayıtsızlığı vardı.

Quentin içeri girip Shelby ve Daniel'ı selamlarken Tobias, "Gelmeni beklemiyordum," diyor. Quentin'in gözleri odada geziniyor, çantasını yere bırakırken bana doğru kayıyor. Kaşları hızla kalkıp iniyor, o kadar hızlı ki fark etmeyebilirsiniz. Belli ki beklenmedik bir davetsiz misafirim.

"Ara vermeye ihtiyacım vardı. Sadece ikimiz olacağız sanıyordum. Bir aile hafta sonunu böldüğümün farkında değildim." Gözleri hızla benden uzaklaşıp Tobias'a kayıyor.

"Evet, Madison fazladan yer olacağını düşündüğümüz bir zamanda geldi. Biz buradayken o da kendi işini yapıyor. Bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Tam olarak bir fiçı partisine benzemiyor." Quentin kaşlarını kaldırarak masanın üzerine yaydığımız dev masa oyununa bakıyor.

"Seni içeri alabiliriz. Buzdolabında bira var." Xander arkadaşına gülümsüyor ama odada bir gariplik olduğunu hissedebiliyorum.

"Sana bir tane getirebilirim. IPA? Buğday mı? Sanırım Tobias'ın seçtiği yerel bir marka var," diye teklif ediyorum ve sandalyemden zıplayarak mutfaka doğru ilerliyorum.

Quentin'in gözleri tekrar bana dönüyor ve bir an için beni inceliyor. Kalbimin göğsümde biraz teklediğini hissediyorum, onu şimdiden kızdıracak bir şey yaptığımdan endişeleniyorum. Yine de değerlendirmesinin ardından gönülsüz bir omuz silkme geliyor ve tekrar rahatlayabiliyorum.

"Her ."

"Tamam." Başımı sallıyorum ve mutfaktan bir bira ve açacak almak için mutfak adasına dönüyorum. "Shelby? Daniel?"

"Elinde ne varsa!" Daniel çağırıyor.

"Maden suyu var mı?" Shelby bana gülümsüyor. Tobias'ı görmeye gittiğimde onunla birkaç kez karşılaşmıştım ve bana karşı her zaman çok tatlıydı, yani en azından bunu alacağım.

Aralarında daha fazla konuşma geçer. Xander, Tobias ve Quentin selamlaşıyor ve buradaki gece hayatının genel bir değerlendirmesini yapıyor. Şimdiye kadar yazın açık olan sadece bir bar bulabilmişler. Ne de olsa Colorado'nun dağlarında, ailemizin evindeyiz. Yazlık bir parti evinden ziyade mevsimlik bir kayak merkezi olması gereken bir yer. Bu yüzden bira içerek ve yerel bakkallarda kadınlarla tanışarak başka yerlerden daha çok şans buldular. Xander'ın gözüne çoktan çarpmış olan kadınlarla. Kasiyer kızın Xander için benimle kapışmaya hazır olduğundan oldukça eminim ve hızlı davranmazsam kazanabilir.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir bira almak için yarı karanlık mutfakta yürürken bir ses beni irkiliyor ve kim olduğunu anladığımda kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor.

"Çok fazla çabalıyorsun." Sesi odanın köşesinden geliyor ve gözlerim Quentin'inkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.

"Çok mu sert?" Kıpırdamadan duruyorum. "Xander ile."

"Neden bilmiyorum."

"Kıyafet." Quentin uzun boyunlu şişeyi alıyor ve üzerimdeki göbeği açık bluz ve ekstra kısa şortu göstermek için aşağı doğru süpürüyor. "Kıkırdamalar. Onun önünde eğilmem. Bunlar bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Bavulumun dibinde ne varsa onu giyiyorum. Çamaşır yıkamam lazım." Yalan söyledim. Bavulumun dibindeydi ama bunun tek nedeni, Xander'ın burada olacağını bildiğim için eşyalarımı toplamaya başladığımda ilk attığım şey olmasıydı. "Ve ben sadece gülüyordum. Gülmeye iznim yok mu?"

Quentin başını eğip elindeki biradan bir yudum daha alırken omzu inip kalkıyor.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Benim gibi adamlar bu tür şeyler için ısıırır."

Xander mı? Onun zevkleri daha rafine."

Bu bilgiyi anlamlandırmaya çalışırken yaklaşık beş farklı duygu değişiminden geçiyorum. Quentin Undergrove'un bana asılıp asılmadığını.

Xander'ın beni çekici bulmayacağı fikri. Rafine olmadığım fikri. Quentin'in Xander'a yardım edebileceğini düşünmesi - ki şimdi düşünüyorum da bu çok da kötü bir fikir değil. Kardeşim asla yapmazdı, ama Quentin bu iş için doğru adam olabilir. Ama önce...

"Xander için yeterince iyi olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Oh hayır. Sen . Çoğu zaman çok iyi yaptığın o üst sınıf şey. Tıpkı kardeşin gibi. Sanırım para her şeyi satın alıyor, değil mi?"

Bu gece keyfi yerinde değil. Yolculuk mu zor geçti, yoksa Denver havaalanından buraya gelirken Shelby ve Daniel ile arabada çok mu vakit geçirdi bilmiyorum. Geri kalanımız içki oyunları ve kâğıt oynarken o kahvaltı köşesine yerleşmiş, sadece ara sıra gelip bir el bir şey oynuyor.

Tahminimce bunun Tobias ve Xander'ın draft edilip profesyonel takıma gitmeleriyle ve kendisinin tüm sezon boyunca sakatlıklara ve yedek kulübesine mahkum olmasıyla bir ilgisi var. Bu yıl uzaklaştırılması kolej futbolu dünyasında şok etkisi yaratmıştı. Bir zamanlar umut vaat eden kariyeri, bir dizi kendine zarar verici ve anlamsız başarısızlık olarak görülen bir olayla gıcırdayarak durma noktasına gelmişti. Çoğunlukla onun için üzülüyordum. Bir kariyeriniz kalıp kalmadığını merak ederken arkadaşlarınızın askere alınmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Kazanamayacağı bir durumda sıkışıp kalmış, gelecek yılki seçmelere girebilme umuduyla bir yıl daha kolejde oynamaya devam mı etmeli yoksa bu hayalden vazgeçip yeni bir hayal mi bulmalı karar vermeye çalışıyor. Tüm bunlar olurken arkadaşlarınız para, sponsorluk ve kadınlarla dolup taşıyor.

Quentin, Xander ve Tobias gibi değil. İkisi de paralı ailelerden geliyor - Tobias babamızın profesyonel futbolculuk ve antrenörlükten kazandığı paradan, Xander'ın ailesi ise Senatör Xavier'in siyasi kariyeriyle devam eden eski paralı ve derin cepli ailelerden. Topu fırlatabildikleri andan itibaren özel okulları, koçları ve klinikleri vardı. Quentin bu noktaya büyük ölçüde saf yetenek sayesinde geldi. Kolej futbolunun en iyi oyun kurucularından biri haline gelmesi ve draftlarda ilk sırada seçilmesi beklenirken kötü alışkanlıkları ve şanssızlığı yüzünden engellenmesini izlemek zor oldu. Gerçek şu ki

Babam gibi başka bir profesyonel koç olan amcasının 11^{inci}

ve başarısız olması durumu onun için daha da zorlaştırdı. "Sadece söylüyorum," diye tekrar başladı. "Isırmaz. Milyonlarca nedenden ötürü buna kardeşinin onu öldüreceği gerçeği de dahil."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Xander profesyonellere gitmeden ve ben de yurtdışındaki boş yılıma başlamadan önce ona son bir şans vermek için aptalca dağ evine gelmişim. Beni Tobias'ın küçük kız kardeşinden başka bir şey olarak görmesini sağlamak ve belki de sadece belki de V-kartımı bir hostel yatakhaneinden başka bir yerde kaybetmek için uzun zamandır aşık olduğum son bir şans. Uzak bir ihtimaldi ve bunu biliyordum ama bir kızın hayalleri olabilirdi. En azından Quentin Undergrove acımasız dürüstlüğüyle onları ezip geçene kadar, ama sonra sanırım mutsuzluk bazen arkadaş sever. Bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğimden değil.

OceanofPDF.com

Q uentin

"KAHRETSİN. Uyku düzenini düşünmemiştim bile." Herkes odalarına yönelirken Tobias kaşlarını çatıyor ve ben de daha önce ön kapıda bıraktığım çantayı alıyorum.

"Kanepede uyuyabilirim."

"Hayır. Sadece düşünmeme izin ver..." Tobias'ın kaşları çatılıyor ve buraya tekrar geldiğim için kendimi suçlu hissediyorum. O ve Xander beni beklemiyordu. Muhtemelen dünya etrafımda yanıp kül olurken yaralarımı yalnız başıma saracağımı düşünmüşlerdi. Ama bir dakika daha kendimi düşünmeye ya da sessiz bir yalnızlığa katlanamazdım. Arkadaşlarıma, soğuk içeceklere ve belki bir iki gecelik ilişkiye ihtiyacım var ki tüm bunlar bir süreliğine arka planda kalsın. En azından bir süreliğine her şey benim için değişmek üzere değilmiş gibi davranmak. Bir aile hafta sonu partisine katılmak ve Daniel'in kız arkadaşını getirmesi aklımda olan şey değildi.

"Sadece... Ben kendi odamı aldım, Mads onunkini aldı, Xander East'inkini aldı ve Shelby ile Daniel da ailemin odasını aldı. Yani doluyuz. Ama seni kanepede yatırmaktan nefret ediyorum. Sana yolun aşağısındaki otelde bir oda ayarlayabilirim. Kayak merkezi olduğu için sezon dışı, o yüzden biraz boş olabilir, ama orada yatıp zamanınızın geri kalanını burada geçirebilirsiniz?"

Tobias'ın odamın parasını ödemesi ya da daha fazla yalnız kalmamak için kanepede uyumak için garip bir şekilde yalvarması fikri boğazımda bir yumru hissetmeme neden oluyor.

"Benim odamdaki diğer ranzada uyuyabilir." Madison yanımdan geçerken bana bakmaktan kaçınıyor ve onun yerine kardeşine odaklanıyor.

"Ah, evet. Bunu unutmuşum." Tobias omuz silkiyor. "Bu bir seçenek mi?" Bana bunu önerdiği için üzgünmüş gibi tereddütlü bir bakış atıyor.

"Ben üst ranzada yatacağım." Madison ekliyor ve sonunda bana bakıyor. "Sen sığar mısın bilmiyorum. Ama istersen alt ranzaya geçebilirsin." Sarı saçlarının bir kısmını kulağının arkasına atıyor ve ben onun yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. Çünkü en yakın arkadaşımın kız kardeşi, ki ben onu sadece utangaç bir inek olarak hatırlıyorum, onu son gördüğümünden bu yana uzun bacaklı, kıvrımlı bir tanrıçaya dönüşmüştü. İçeri girdiğimde neredeyse onu tanıyamıyordum; hesap yapıp kim olduğunu anlayana kadar neredeyse takılıp düşüyordum.

"Eğer sakıncası yoksa."

"Hayır. Sorun değil." Kardeşine bakıyor ve o da omuz silkiyor. Bana o kadar güveniyor mu, yoksa ondaki değişimden o kadar habersiz mi emin değilim. Çünkü o benim kız kardeşim olsaydı, benim gibi birinin bırakın aynı odada uyumasını, yanına bile yaklaşmasına kesinlikle izin vermezdim.

"Tamam." Başımla kısa bir selam veriyorum ve Tobias'a dönüp bakıyorum.

"Senin için çalışıyor; benim için çalışıyor." Gülümsüyor. "Geldiğine sevindim. Sensiz aynı değil."

Eski dostumun bu küçük itirafı omuzlarımdaki yükü biraz olsun hafifletti.

"Seni düzgün bir şekilde uğurlamadan profesyonellere gitmene izin veremem."

İyi geceler diliyoruz ve Tobias uyumak için kendi odasına gitmeden önce bana Madison'ın odasının yerini gösteriyor. Eşikte duruyorum ve zaman içinde donmuş kız firfırlarının bulanıklığına bakıyorum. Duvarlar sakız pembesi, ranzaların kenarlarını peri ışıkları süslüyor ve pencerelerin kenarlarından sahte sarmaşıklar sarkıyor. Yatakların her biri pastel pembe ve firfırlı beyazın daha yumuşak bir tonuyla yapılmış ve duvarda çiçek desenli yastıklar sıralanıyor. Barbie bir kır evini dekore etmeye çalışmış gibi görünüyor.

Odanın uzak bir köşesinde durmuş saçını tarıyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. Yüzümü buruşturuyor olmalıyım çünkü sesi hemen savunmacı bir hal alıyor.

"Ben küçükken annem dekore etmişti. Ona güncellenmesi ve daha büyük yataklara ihtiyacı olduğunu söyledim ama henüz buraya çıkma şansı olmadı."

"Anlıyorum." Bu gece söyleyecek söz bulamıyorum ve başımı belaya sokmak istemiyorum. Çünkü ailesinden bahsedince tüylerim diken diken oluyor.

boynumdan. Babası ve amcam birbirlerinden *nefret ederler*. İkisi yokmuş gibi davranmak, Tobias ve benim bunca yıldır bu kadar iyi arkadaş kalmamızı sağladı.

"Bu arada burada olduğun için mutlular. Yani çocuklar. Sen gelmeden önce seni ne kadar özlediklerinden bahsediyorlardı. Şu anda aranızın garip olduğunu biliyorum. Tüm detayları bilmiyorum ama merak ediyorsan..." Bir dakika içinde bir mil konuşuyor, ama duygu orada ve ben bunun ardından hem minnettar hem de garip hissediyorum.

"Teşekkürler. Sanırım biraz garip." Elimi enseme gezdirdim. Onunla bu konuşmayı nasıl yapacağımdan emin değildim. Bunu herhangi biriyle yapmaktan gerçekten nefret ediyorum.

Sessizlik uzayınca, "Üst ranza konusunda sürtük gibi davrandığım için özür dilerim," diyor.

"Ranza umurumda değil." Özellikle de alt ranzaya her tırmanışında uzun bacaklarını göreceğim anlamına geldiği için.

"Sadece kısa bir süre için. Ve muhtemelen kanepeden daha iyidir. O şey çok hantal. Yani istersen oturabilirsin ama bunun daha rahat olacağını düşündüm."

"Minnettarım." Çantamı yatağın yanına bırakıp oturuyorum. Yatak benim ağırlığım altında biraz sarkıyor. Kesinlikle 1.80'lik bedenimden daha küçük biri için tasarlanmış ama şimdilik idare eder. Tobias'ın parasını ödediği bir otelde yalnız kalmamak için ne yapmam gerekiyorsa yapıyorum.

Kafamı kaldırdığımda gömleğinin altından sütyenini çıkardığını görüyorum ve paniğe kapılıyorum. İhtiyacım olan son şey onda hoşuma giden başka bir şey görmek. O Tobias'ın kız kardeşi ve belli ki Xander'ın peşinde - bu iki gerçek, onunla ilgili her şeyin bak, *dokunma* olduğunu kendime hatırlatmak için ihtiyacım olan tek şey.

"Ne yapıyorsun?"

"Sütyenimi mi çıkarıyorsun?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Eğer burada üstünü değiştireceksen, ben de gitsem iyi olacak."

"Gömleğimin altından yapıyorum." Kollarını kollarının içine sokup çıkararak bir tür sihir numarası yapıyor ve sonra sütyeni kol deliklerinden birinden çıkarıyor. Bana bakışına bakılırsa, bunun bir şey olduğunu fark etmediğim için aptal olmalıyım. Ama sonra, kadınlar sütyenlerini benim önümde çıkardıklarında, tişörtler genellikle çoktan gitmiş oluyor.

"Özür dilerim. Buna alışık değilim." Şu anda garip bir ergen çocuk gibi hissediyorum. İki dakika içinde buraya nasıl geldiğimizi bile bilmiyorum. Bu kız başımı döndürüyor.

"Kampta, spor salonunda ya da her nerede olursa olsun üstümü değiştirebilmeliyim." Omuz silkiyor ama yanaklarında hafif bir kızarıklık var, sanki onu da garip hissettirmişim gibi ve şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

"Anladım."

"İstersen üstünü değiştirebilirsin. Ben bakmayacağım."

Bana mahremiyet sağlama çabasından kaynaklanan gülümsemeyi durdurmaya çalışıyorum. Sanki gerçekten edepli ve ahlaklı biriymişim de birilerinin beni gereğinden fazla görmesinden endişe ediyormuşum gibi.

"Evet, kamptayken ya da spor salonundayken ya da her neyse, hepimiz çıplagız, bu yüzden önemli değil."

"Tamam, eğer soyunacaksan, bu bir sorun olabilir."

"Öyle mi?" Onunla dalga geçmemeliyim ama yüzündeki skandal ifadesi beni eğlendiriyor. "Xander'a olan ilgini düşününce güvende olduğumu düşünüyorum."

Gözleri benimkilere takılıyor ve yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Lütfen ona bir şey söyleme."

"Tüm bunların amacı senin ondan hoşlandığını anlaması değil mi?"

"O zaten biliyor. Ya da biliyordu. Ona aşık olduğum uzun süredir devam eden bir şakaydı. Ama hâlâ hoşlandığımı bilip bilmediğini bilmiyorum ve uzaktan da olsa ilgilenip ilgilenmediğini öğrenene kadar kendimi utandırmak istemiyorum. Onun için her zaman Tobias'ın küçük kız kardeşi oldum ve bundan nefret ediyorum."

"Bu geceki gibi devam edersen, bunu anlaması için bir şey söylememe gerek kalacağını sanmıyorum." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Yani sadece ilgilenmediğini mi düşünüyorsun?"

Buradaki ilk gecemde Tobias'ın küçük kız kardeşiyle Xander'ın tercihlerini mi tartışıyorum gerçekten? Artık hayatım bu mu? Kısa bir süre önce kendi kadınlarımla gırtlığımıza kadar ilişkiye girmiştik, şimdi ise geniş alıcımın küçük kız kardeşine ilişki danışmanlığı yapıyorum.

"O biraz ilgisiz. Ama daha ... Dediğin gibi, Tobias'ın kız kardeşinden başka bir şey olarak görüldüğünden şüpheliyim. Seni hiç fark etmediği kadar ilgilenmediğini de sanmıyorum."

"Vay canına."

Ve rekor sürede onu gücendirdim. Sadece hatalarımın listesini çıkarıyorum ve sanırım yakında kendimi kanepede bulacağım. Merdivenleri fırtına gibi çıkıyor, uzun bacakları hayal ettiğim kadar muhteşem.

ve başımın üstündeki yayların üzerinde hışımla zıpladığını duyuyorum.

"Akraba olduğum bir adam yüzünden var değilim. İki yüz küsur yıl geçti ve görünüşe göre pek bir şey değişmedi."

"Ne?"

"Regency dönemi. Bir kadının kaderini erkek kardeşinin davranışı belirleyebilirdi. Hâlâ öyle olması çok saçma. Seni arkadaş olarak seçiyor ve ben birden görünmez oluyorum. Erkekler! Jane pek çok konuda haklıydı."

"Tamam, Regency dönemi ya da Jane'in kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Xander sana dokunursa Tobias muhtemelen kıpkırmızı olur. Xander'ın tüm bu dramaya değeceğini düşündüğünden şüpheliyim."

"Buna değecek ne olabilir?"

Xander için mi? Bilmiyorum. Benim için mi? Ödemeye razı olabileceğim bir bedel olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Bilmiyorum..."

"Ben sadece... Ona hep aşık oldum. Hiç geçmiyor. Çok ateşli ve önem verdiği şeyler konusunda çok tutkulu. Profesyonele gittiği için kız arkadaş ya da başka bir şey olma şansım olmadığını biliyorum ama en azından onu elde edebileceğimi umuyordum-"

Sanki kız arkadaşlarından biriyle değil de benimle konuştuğunu fark etmiş gibi aniden durdu. Ama şimdi ondan ne istediğini merak ediyorum. Bana tek gecelik ilişki yaşayacak bir tip gibi gelmiyor ve bu cümlelerin bu şekilde devam edeceğini hayal edebiliyorum.

"mi?" Duraklama devam ettikten sonra soruyorum. "Boş ver."

"Yani bu cümlelerin sadece birkaç sonu var ve eğilme şekline bakılırsa seni becermesini istediğini varsayıyorum."

"Onun gibi bir şey."

Verdiği cevabın ardından içimde bir kıskançlık alevinin yükselmesi beni şaşırtıyor. Bunu düşünmemeliydim bile. Ama bana bir şans bile vermeyeceği gerçeğinde bir şey var. Benim aday bile olamayacağımdan o kadar emin ki, gece geç saatlerde benimle alt ranzada yatıya sohbet etmekle yetiniyor. Hem de sinirlerimin en gergin olduğu bir zamanda. Yine de onun için üzülüyorum. Korkunç ihtimallerle karşı karşıya olmak ve yine de lehinize sonuçlanmasını ummak nasıl bir şey.

"O konuda iyi şanslar. Tobias'ın kız kardeşi olmak seni onun gözünde neredeyse görünmez yapıyor. Bu senin hatan değil. Yaptığın ya da yapmadığın her şey. O sadece

at gözlükleri yerinde."

"Tamam. Hâlâ yardımcı olmuyorsun. Beni görünür kılan nedir?"

"Yardım etmem gerektiğini bilmiyordum. Sanırım... Birdenbire farklı bir aileye ve isme sahip olmak yardımcı olabilir."

"Pratik bir şey demek istiyorum..." diye homurdanıyor.

"Arkadaşımın neyi sikilebilir bulduğunun iç yüzünü bilmediğimi duyunca şok olacaksınız."

"Eve kimi götürdüğüne hiç dikkat etmedin mi?" "Pek değil. Aynı kızın peşinde olmadığımız sürece."

"Tamam. Görüyorsun ya... bazen aynı kıza gidersen ondan çok da farklı değilsin. Fikrini ne değiştirebilir ki?"

"Ah küçük Westfield," diye gülüyorum. "Senatörün oğluyla benim o kadar da farklı olmadığımızı düşünüyorsanız beni pek iyi tanıımıyorsunuz demektir."

"Küçük Westfield?" Yayların gıcirtısını duyuyorum ve aniden saçları kenara dökülüyor ve iki mavi-yeşil göz yukarıdan bana bakıyor. "Hayır."

"Goldilocks ve üst ranza mı?" Ona takılıyorum. "Ayrıca hayır."

"Madison... Mads. Hayır. Bu pek doğru değil. Delilik mi? Evet, sanırım Xander'ın peşindeysen bu uyuyor." Kendi şakama gülüyorum ama mavi-yeşil gözler tedirgin hallerinden sıyrılmıyor.

"Pek yardımcı olmuyorsun."

"Yine... Neden olayım ki?"

"Yani, yatak odamı seninle paylaştım. Seni hantal kanepede de bırakabilirdim. Bunun bir anlamı olmalı diye düşünüyorum."

"Yatak odası, yatak değil, orada farklı bir borç seviyesi varmış gibi hissediyorum."

"Evet, az önce ikincisinin bir seçenek olmadığını açıkça belirttin." Kadın gözden kayboluyor ve bir başka hışımla tekrar yatağın ortasına iniyor, yatak hareketle birlikte biraz alçalıyor.

"Kesinlikle," diyorum hissettiğimden daha inançlı bir şekilde. "Tamam. Peki fikrini ne değiştirecek?"

Şu anda her şey olabilir. Sinirlerim berbat durumda ve doğru düşünemeyecek kadar yorgunum. Dikkatimi dağıtmak için iyi bir sikişe ihtiyacım var. Xander hakkında tonla konuşsa da çok güzel ve tatlı biri. Yine de adımı sayıklamakla meşgul olsaydı bunun bir önemi olmazdı. Yanlışlıkla böyle bir şeyi yüksek sesle söylemeden önce elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Uyuya mı kaldın?" "Delilik."

Gülüyorum.

"Aman Tanrım. Bu berbat bir lakap. Yaratıcı bile değil." "Hayır. Cevabım buydu." Bir dakika düşündükten sonra

Onun için de bir lakap olarak anlamlı. "Ama bu da harika bir lakap."

"Tamam. Sorduğumu unut. İyi geceler." Daha fazla hareket oluyor ve o yerleşmeden önce yatak tekrar gıcırıyor ve vınlıyor. Bir an sonra peri ışıkları sönüyor ve karanlığa gömülüyoruz.

İç çektim. "Özür dilerim. Bilemiyorum. Bence bu onun için muhtemelen bir anlaşma bozucu. Belki ısrarcı olsaydın. Baştan çıkarma olayına devam etseydin ama bu konuda biraz daha ince davransaydın."

"Nasıl ince?"

"Bilmiyorum. Yanlış adama soruyorsun. Kurnazlık bana göre değil. Xander'ın da çoğu zaman değil. Ama konu kadınlara gelince... ona çok zor satamazsın. O daha çok komşu kızı tipinde."

"Bu mantıklı. Şu anda marketteki kasiyer kıza karşı kaybediyorum. Ama denemezsem beni fark edeceğini hiç sanmıyorum." Sesinde bir hüzün var ve onunla alay ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Gençken aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Çirkin, beceriksiz ve genellikle annemin yarı fiyatına bulabildiği ikinci el kıyafetler giyer, saçlarımı da haftanın erkek arkadaşının arka bahçesinde plastik bir çim sandalyenin üzerinde otururken kestirirdim. Fark edilmemenin acı verdiğini biliyorum.

"Seni fark etmemek çok zor." Kulağa nasıl geleceğini düşünmeden önce söyledim. Sadece onu rahatlatmaya çalışıyorum ve bu benim güçlü yanımdır değil. "Delilik ve her şey, yani."

Bir süre sessiz kaldı ve konuşmasının bitmiş olabileceğini düşündüğümde yan döndüm.

"Yani onun dikkatini çekerken biraz yumuşatmayı başarırısam. Bakire olmak anlaşmayı bozar mı?" Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

Oh. *Lanet olsun.*

"Bu kesinlikle işleri karmaşıktırır." "Senin için mi Xander için mi?"

"Vicdanı olan her erkek için."

"Oh." Karşılığında söylediği tek şey bu.

"İyi geceler, Madness."

"İyi geceler."

Ve aklımın gittiği yöne bakınca vicdanım rahat mı emin değilim. Ona ilkleri yaşatmanın nasıl bir şey olacağını. İsmimi inlerken o yumuşak sesin nasıl çıkacağını. Onu ilk kez becerdiğimde o muhteşem kalçaların avuçlarımın altında nasıl hissedeceğini. Kendime gelmem lazım. Hayatımda yeterince şeyi berbat ettim. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini becermek sadece daha kötü şeylere yol açacaktı. Tabii gözlerini Xander'dan yeterince uzun süre ayırabilirse, ki bu da başlı başına bir zorluk gibi görünüyor.

Yine de sevmediğim bir meydan okumayla hiç karşılaşmadım.

OceanofPDF.com

M adison

Dağın yamacına doğru ilerlerken yüzüme düşen saçlarımı tutmaya çalışıyorum ve bu sırada kulaklığıma çarpıyor. Yere yuvarlanıyor ve nefes nefese kalıyorum, yere bakmak için aniden duruyorum ama bu sırada ayağım takılıyor ve neredeyse Quentin'le ikimiz de bayılıyoruz.

"Oha!" Eğimli yolda kayıp düşmeye başladığımda elimi tutuyor.

Umutsuzca ayağa kalkmaya çalışıyorum ama onun yerine yüzüstü göğsüne doğru yuvarlanıyorum ve onu geriye doğru savuruyorum. Neyse ki adam duvar gibi, ağacı tutuyor ve sonra elimi daha sıkı kavıyor. Hızlı bir hareket bulanıklığı, ikimizi de olduğumuz yerde durduruyor.

Utaniyorum ve yanaklarım ısınıyor, bizi karıştırdığım durumdan kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Ama tırmandığımız dağın yamacından aşağıya bir bakış attığımda, beceriksiz olsun ya da olmasın orada olduğu için şükrediyorum. Aksi takdirde muhtemelen kırık bir ayak bileği ya da daha kötüsüyle dibe yığılmış olurum.

"İyi misin?" Hâlâ yaralı olabilirmişim gibi bana bakıyor.

"Evet. Özür dilerim. Ya sen?" Cesurca ona bakıyorum ve lacivert gözleri merakla beni inceliyor.

"Evet. Bu hızlı duruş da neyin nesi? Bir yılan mı?" Yere bakıyor.

"Yılan mı? Ne?" Gözlerimi ondan ayırıp çılgınca etrafa bakmaya başladım.

"Hayır. Ben görmedim. Siz gördünüz mü diye soruyorum."

"Hayır. Sadece saçımı düzeltirken kulaklığımı kaybettim. Nereye düştüğünü bilmiyorum." Yılan aramayı bıraktım ve küçük, pahalı tomurcuğu aramaya başladım.

"Doğayla iç içe olmamız gerekmiyor mu? Ne dinliyorsun sen?" Beni uyarıyor ama yere bakmama yardım ediyor.

"Bir kitap dinliyordum."

"Kitap mı?"

"Evet. Onları duymuşsunuzdur. Sanırım?"

Bana bakıyor, gözlerimiz buluştuğunda kaşlarını kaldırıyor. "Ukala"

"Bazen." Karşılığında omuz silkiyorum, ölü çam iğnelerini ve yaprakları ayıklamaya dönmekten önce ona yarım bir gülümseme veriyorum. Eğer bir yılan varsa, muhtemelen onu böyle bulacağım.

"İşte," diyor eğilip yaprakların altından küçük beyaz bir tomurcuk çıkarmadan önce. Bana uzatıyor ama ben almaya gittiğimde onu rehin tutuyor. Ona bakıyorum ve gülümsüyor. "Hangi kitap? Hemingway mi? Steinbeck mi?"

"Hayır. Tatildegiz. İngiliz Edebiyatı 101 dersinde değiliz." "Peki tatilde ne okuyorsunuz?"

"Jane Austen."

"Dün gece bahsettiğin Jane ile aynı Jane mi?"

"Jane Austen'in kim olduğunu bilmiyor musun?" Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Eğer bilmiyorsa, o zaman ne?" Bana meydan okur gibi bakıyor.

"O zaman şok oldum. Hiç derslerine girmiyor musun? Bunu bilmeden üniversiteden nasıl çıkarsınız?"

"Madness ismini duymuştum ama hiç okumamıştım."

Bana takmaya karar verdiği saçma ismi hâlâ kullanıyor olmasını es geçiyorum çünkü hiç Austen okumamış olmasına çok şaşıyorum.

"Hiç mi? Okulda bile mi?" "Hayır."

"Vay canına. Genelde okuma ödevi olarak verilir. Yani, her zaman okunmaya değer ama onu okumadan okuldan nasıl çıktığını bilmiyorum."

"Muhtemelen bir sınavı geçmek için özeti okudum. Pratik ve oyunlarla eski kitapları okumak için çok zamanım yok. Ne hakkında yazıyor?" "Ne

hakkında yazmıyor ki? Toplum, mücadeleler, politika, nasıl bir şey olduğu kadın olmak, aile dinamikleri, yoksulluk, konumunun üstüne çıkmak, yargı ve ilişkiler, ama en çok da aşk."

Sanki onu kaybetmişim gibi bana bakıyor, ama son kısımda göz kırpmıyor.
"O zaman aşk hikayeleri?"

"Evet, ama durum bundan çok daha karmaşık."

"Huh. Bu mantıklı." Quentin tekrar yürümeye başladı ve ben de aceleyle arkasından gittim.

Bu noktada Shelby ve Daniel'i kaybettik. Patikada bizden çok öndeler ama dönüp dolaşıp arabaya dönerken onlara yetişmek zorundayız. Benden çok daha formda olan Quentin'e yetişmeye çalışmak için hızımı artırıyorum - bu yükseklikte yokuş yukarı tırmanmak kesin bir avantaj.

"Bu neden mantıklı olsun ki?"

"Bunu okuman çok mantıklı."

"Neden?"

"Sadece iyimser görünüyorsun. Muhtemelen her şeyin masalsı düğünler ve sonsuza dek mutlu sonlarla bittiğine inanıyorsun, değil mi?"

"Yani tabii ki. Sanırım bazı insanların başına geliyor. Umarım bana da iyi şeyler olur. Bunu ummak yanlış mı?"

"Hayır. Mantıklı, hepsi bu."

"Paralı bir aileye sahip olduğum için yine mi bana sataşıyorsun?"

"Hayır. Sadece iyimserliğinle dalga geçiyorum. Ama şanslıysan sonunda Xander'la evlenirsin, değil mi? Kendini onun için sakladığını söyleyebilirsin. Beyaz elbiseyi giy."

"Kendimi onun için saklamak istemiyorum. Dün geceki konuşmamızdan sonra, hiç bilmemesini tercih ederim."

Quentin başını omzunun üzerinden geriye çeviriyor ve bana şüpheli bir bakış atıyor.

"Oh, o bilecek."

"Nasıl bilecek?"

Quentin olduğu yerde durdu. "Seks eğitimi almıştın, değil mi?"

"Evet, seks eğitimi aldım." Ona ters ters baktım. "Kanayabileceğinin farkında mısın?"

"Bazen ama her zaman değil. Araştırmamı yaptım."

"Yapmasan bile. Tecrübesiz olduğun belli olacak." "Numara yapabilirim. Başarana kadar numara yap, değil mi?"

Yüzünde başka bir şüpheli ifade beliriyor ve bu beni sinirlendiriyor.

"Bilecektir. Eğer ona söylemezsen ve o da bunu anlarsa, bu onu çok kızdırır. Tobias ile ne kadar yakın olduklarını düşünürsek... Benden bir tavsiye alacaksan bunu al."

"Eğer ona deneyimsiz olduğumu söylersem, kesinlikle beni istemeyecektir." "Aynen öyle."

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. İlk kez biriyle yatmak görünüşe göre ilk işe girmek gibi bir şey. Herkes size bir şans vermeden önce tecrübe istiyor ve şerefsizler dışında kimse bunu size vermek istemiyor. Quentin onu takip ettiğimi duymayınca durdu ve geri döndü.

"Gel . Seni de kaybetmek istemiyorum."

"Hayır. Devam et." Öfkelendim.

Quentin iç geçirdi ve bana doğru yürüdü. "Sadece sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum."

"Buldum. Bekaretimi bir daha asla göremeyeceğim bir yurttta bir adama kaybettim."

"Ben öyle bir şey demedim. Ben sadece Xander olmayan bir adam buldum. En azından ilk başta. Deney yap. Ne istediğini bul. Nelerden hoşlandığını. Sonra geri dön ve takıntılı olduğun adamla bu deneyimi yaşamaya çalış."

"Takıntılı değilim."

"Pining over. olmak. Ne dersiniz deyin."

Ona gözlerimi kısıyorum ama olabileceğini düşünmeden de edemiyorum. Bunu ya da en azından bir kısmını önce başka biriyle yapmak daha az baskı yarattırdı. Nerede olduğum ve ne kadar deneyimim olduğu konusunda dürüst olabilirim - ki bu neredeyse hiç yok - her şeyi doğru yapmak için daha az stres yaşarım.

"Tamam." Pes ediyorum.

"İyi." Tekrarlıyor. "Şimdi benimle kal. Bir dağ aslanı tarafından saldırıya uğramanı ya da tekrar düşmeni istemiyorum. Korucuyu duydun. Son zamanlarda buralarda çok görölmüşler."

"Sen," diyorum hissettiğimden daha güvenle. Gerçi Xander'dan daha çok ilgilenilebileceğini söylemişti, o yüzden denemeye değer.

"Ben mi?" Kaşları bir an için çatılır ve sonra yüzü beyazlaşır. "Hayır. Hayatta olmaz." Dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

"V-kartımı almak zorunda olduğunuzu söylemiyorum. Sadece deneyimsiz olduğumun belli olup olmadığını görme şansını kastediyorum."

Tekrar yürümeye başlamadan önce bana yan gözle bakıyor. "Hayır."

"O zaman benim de mücadele etmeme izin vereceksin. Yardım edebilecekken." Aceleyle peşinden gittim.

"Neden sana yardım edeyim ki?" sesleniyor. "Ben sana yardım ettim!" Arkasından sesleniyorum.

"Tavsiye istediğinde bunu zaten paraya çevirmiştin."

"Buraya geldiğinde huysuzdun. Gariplik içinde çırpınıyor ve bir köşede somurtuyordun. Sonra Tobias'ın seni bir otele gönderme fikri karşısında paniğe kapıldın. Sana bir çıkış yolu verdim. İhtiyacın olduğunda yardım. Beni de gariplikten kurtarabilirsin."

Olduğu yerde durdu ve bana bakmadan önce bir an için elini ağzına götürdü. Gözlerinde bir suçlama var. Sessiz bir anlaşılmaya varmışken bu konuyu açtığım için kızgınlık. Ama şu anda bu ormanda yalnızız ve böyle değilmiş gibi davranmak için bir neden göremiyorum. O da yumuşuyor. Bunu yaptığı anda yüzünün değiştiğini görüyorum.

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" İsteksizce soruyor.

OceanofPDF.com

Q uentin

"SADECE... benimle birkaç şey dene. Bana dürüstçe fikrini söyle. Berbat mıyım? Eğer söylediğin kadar açıksa."

Lanet olsun, benim üzerimde bir şeyler denemesini istiyorum. Beni istediği gibi kullanabilir. Ama bu konuda onun için iyi bir karar vermeyeceğim. Çünkü Xander için iyi olup olmayacağı benim düşüneceğim bir şey değil.

"Tecrüben olmadığını zaten biliyorum." Karşı çıkıyorum, onu ikna etmeye çalışıyorum.

-ve ben- mantığı görmek için.

"Doğru. Yani kızgın olamazsın." Bana sırtıyor. "Ve berbat olursa beni yargılamayacaksın. Bu iyi bir çözüm."

"Madison..." İç çekiyorum. "Ben hâlâ Tobias'ın arkadaşayım."

"*Quentin*, yine o adam mı olmak istiyorsun? Kardeşimi tanıdığın için bana farklı davranan adam mı? Tanıdığını sanmıyorum. Ayrıca... öyle değilmişim gibi davran."

"Bunu yapmak zor."

"Sadece başka bir kadın olduğumu hayal et." "Yine..."

"Oh lütfen. Sanki sen düzinelerce kadınla takılmıyorsun. Ben sadece onlardan biri olacağım. Sorun değil."

"Aslında bilmiyorum."

Şüphecilik gösterme sırası onda.

"Bilmiyorum. Ben senin kardeşin ya da Xander değilim. Aşık olacağımı ya da erkek arkadaş olacağımı söylemiyorum. Ben de kendi payıma düşeni yaptım ama Xander gibi kotamı doldurmak için sevişmiyorum." Son kısım arkadaşım için pek adil değil ama yine de ağzımdan çıkıyor. Muhtemelen onunla takılması fikrinden hoşlanmadığım içindir. Dürüst olmak gerekirse onu bundan caydırmaya çalışıyorum.

"Belki bu da iyi bir şeydir." Omuz silkiyor. "Nasıl iyi?"

"Belki de bu işte gerçekten iyisindir." Gözleri dudaklarıma kayıyor.

"Ve Xander değil mi?"

"Bilmiyorum. Onu benimle denemek istediği noktaya getiremezsem bir önemi yok, değil mi?" Sesi aniden yumuşadı, gözleri yavaşça benimkilerle buluşmak için kalkarken sesinde bir miktar boğukluk vardı. "Ama ısıracağını söylemiştin."

"Eğer onun olmasaydın-" Cümlemi tamamlayamıyorum çünkü dudakları benimkilerin üzerinde.

Madison'ın tecrübe eksikliğini, coşkuyla telafi ediyor. Beni istediği gibi öpüyor. Sanki kolayca Xander olabilirmişim gibi. Elleri omuzlarıma kayıyor ve dudakları dudaklarıma değerken parmakları omuzlarımin üzerinde kıvrılıyor. İlk başta yumuşak ve çekingen, sanki bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğini anlamak için suyu test ediyormuş gibi.

Ama öyle olmalı, çünkü bir an sonra daha da derinleşiyor ve buraya gelirken arabada yediği şekerin tadını dudak nemlendiricisiyle karıştırarak alabiliyorum - hindistan cevizi ve misket limonu gibi tropikal bir tat ve bu bende onu daha çok isteme hissi uyandırıyor. Ben de aptalca bir şey yaptım, onu geri öptüm.

Dilimi alt dudağının üzerinde gezdirip onunkine doluyorum, onun beni tattığı gibi ben de onu tadıyorum. Parmaklarının tuzaklarımin üzerinde oynamasında kayboluyorum. Onu tutup daha yakına çekiyorum. Ellerimi yanlarından aşağıya ve kalçalarının üzerinden geçirip dilimi onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve en son ne zaman bir öpücüğün -sadece bir öpücüğün- böyle hissettirdiğini hatırlayamıyorum.

Nefes almak için ara verdiğimizde birbirimizden uzaklaşmıyoruz, ikimiz de hala sersemlemiş durumdayız ve benim kafam biraz daha karışık. Beni istediği gibi öpmesine hâlâ hazırlıksız yakalanmışım.

"Ve?" diye soruyor.

"Ve?" Beni öptüğü için pembeleşmiş ve biraz şişmiş dudaklarına bakarak tekrarlıyorum.

"İyi mi?"

Doğru. Benim fikrimi alıyordu. Bu kahramanca çabanın sebebi buydu.

"Evet. Fena değil." Omzumu kaldırıyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum çünkü gerçekte onu tekrar öpmek istiyorum.

"Fena değil miydi? Oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm. Bu işte oldukça iyisin." Sırıttıyor ve gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Not verilen ben değilim, Madness."

"Asla bilemezsiniz. Bazı eleştirel geri bildirimlerden siz de faydalanabilirsiniz."

Ona kaşlarını kaldırıyorum ama o sadece sırtıtmakla yetiniyor. "Yardımlımı istediğini sanıyordum."

"Vermek istemediğini sanıyordum."

"Belki de beni buna ihtiyacın olduğuna ikna ettin. Umutsuzca." Ben de ona sırtıttım.

Omzuma yumruk atıyor ve kaşlarını tehdit edercesine kaldırıyor.

"Ow!"

"Eğer bana yardım edeceksen, bu konuda nazik olmalısın."

"Fırlatma kolumu devre dışı bırakırsanız kimseye yardım edemem."

"Özür dilerim." Pişman görünme nezaketini gösterdi ve parmaklarıyla bana vurduğu yeri ovdu. "Daha iyi öpmemi ister misin?" Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor.

"Evet. Neden bunu yapmıyorsun?" Ona meydan okuyorum.

Dudaklarını nazikçe gömleğimin üzerinden omzuma bastırıyor, ama sonra kirpikleri kalkıyor ve bakışları bana geri dönüyor. Parmaklarımı çenesinin altından geçiriyorum ve çenesini tekrar bana doğru eğiyorum, başparmağım onu tekrar öpmeden önce alt dudağının üzerinde geziniyor. Sanki bir şeyi kanıtlamayı bırakmış ve sadece hoşuna gittiği için benim tadımı almak istiyormuş gibi öpücüğümün altında eriyor. Ben bunun nasıl bu kadar iyi olduğunu anlamaya çalışırken parmakları tekrar keşfediyor.

Birkaç dakika boyunca bu şekilde kilitli kaldık, ellerimin daha aşağıda dolaşmasına izin vermek ya da onu bir ağaca yaslayıp tişörtünü çıkarmak için duyduğum her dürtüyle savaşıyorum. Kendime onun bunu benim için yapmadığını ve muhtemelen bundan zevk almamam gerektiğini hatırlatıyorum. Ama ondan daha fazlasını istiyorum. Cazibesi çok güçlü olduğunda geri çekiliyorum ve sersemlemiş ifadesi bakışlarını tutmamı zorlaştırıyor.

"Yani yardım edecek misin?" diye soruyor orada durmuş beni izlerken.

"Yardım edeceğim." Kabul ediyorum, kendimi mahkum ettiğimi çok iyi biliyorum çünkü bu kızın herhangi bir tadı beni sadece daha fazlasını istemeye bırakıyor.

"Güzel. O zaman geri dönelim." Önümdeki patikada aceleyle ilerliyor ve ben de ona nasıl ayak uyduracağımı ve her şeyi rayında nasıl tutacağımı merak ediyorum. Ya da bunu isteyip istemediğimi.

OceanofPDF.com

M adison

Quentin'le birlikte alt ranzada oturmuş odamızda televizyon izliyoruz. Xander, Daniel, Shelby ve Tobias gece için dışarı çıktılar ve Quentin bugün erken saatlerde yaptığımız yürüyüşten dolayı hala yorgun olduğunu söyleyerek evde kaldı. Yine de yarı yarıya benim yüzümden olduğunu umuyorum. Ormanda beni öpme şekli kesinlikle onu bir test alanı olarak kullanmama izin vermekten daha fazlasıymış gibi hissettirdi. Bana bakışı sanki hoşuna giden bir şey görmüş gibiydi. Bugün düşünebildiğim tek şey o ve o öpücük.

Bu gece ikimizin uyuyamadığımıza karar vermemiz ve onun birlikte televizyon izlemeyi teklif etmesiyle başladı. Ama şimdi birlikte bir yatakta oturuyoruz, neredeyse birbirimize dokunuyoruz ve aklımın sekse kaymasını engelleyemiyorum. Televizyonda iki saniyelik önizlemesine bakarak seçtiğim bir tür drama izliyorduk. Bölümün ikinci seks sahnesi başladığında pişman olduğum bir seçim ve ondan uzaklaşmak için ayağa fırlama ve yeniden doldurmaya ihtiyacım olduğunu iddia etme dürtüsüyle savaşımam gerekiyor. Odadaki gerilim çok yoğun. Sanki kendine ait bir hayatı var ve ben buna daha fazla dayanamıyorum. Eğer ben seksi düşünüyorsam, onun düşünmemesine imkan yok.

Sonunda sessizliği bozuyor ve şüphelerimi doğruluyor.

"Kendine dokunuyor musun?"

"Ne?" Kelime boğazımda düğümleniyor ve o söylediğinde az önce içtiğim gazozun yudumunda neredeyse boğuluyordum.

Yanaklarımın ısındığını ve paniğin göğsümde kabarmaya başladığını hissediyorum. Quentin Undergrove ile kendime dokunmakla ilgili konuşmalar yapamam. Ben doğru şeyleri yapıp yapmadığım konusunda paniklerken o karanlıkta V-kartımı sikip atabilir mi? Olabilir. Ama bunun ötesinde bir şey imkansız görünüyor.

"Yaparsan sorun değil. Dürüst gerekirse, eğer yaparsan çok seksi olur. Utanmana gerek yok."

"Utanmıyorum," diye yalan söyledim. "Sadece neden sorduğunu bilmiyorum." "Sadece tüm bu deneyim konusunda ne durumda olduğunuzu görmek . Nasıl

Neyi sevdiğini biliyorsun. Eğer bunu yaparken boşalırsanız seks daha zevkli olur. Herkesin boşalmak için biraz farklı bir şeye ihtiyacı vardır. Vücudunu ona söyleyecek ya da daha iyisi gösterecek kadar iyi tanıyorsan... İhtiyacın olanı yapması onun için daha kolay olacaktır." Gözleri ekranda oral seks yapan çiftte ve sonra tekrar bana kayıyor.

"Boşalmak için seks yapmıyorum."

Bana kuşkulu bir bakış attı. "O zaman neden?"

"Çünkü yurtdışına çıkmadan önce bunu aradan çıkarmak istiyorum ve çünkü ona her zaman aşık olmuşumdur."

Quentin burnunun kenarını sıkıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Ne amaçla yolumdan çekeyim?"

"Böylece ilk seferim olduğunu açıklamak zorunda kalmadan yurtdışında istediğim erkekle seks yapabilirim."

"Sonra da inmek için endişelenecek misin?"

"Bilmiyorum. Yabancı erkeklerin Amerikalılardan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Bence -daha önce de söylediğim gibi- kendini nasıl boşaltacağını bilmiyorsan, seni oraya götürmesine yardım edemezsin."

"Belki de beni oraya götürecek kadar iyidir. Böyle adamlar var. Lana ve Lo ilk seferlerinin harika olduğunu söyledi. Ve Lana İtalya'da ona dokunmadan bile onu boşaltabilen bir adamla tanıştığını söyledi."

"Şey... O zaman çok şanslılar." Bana şüpheli bir bakış attı. "Sen biliyor musun? O kadar bakireyi siktiğin için mi?"

"Bilirdim çünkü deneyimlerimden bahseden arkadaşlarım olan kadınlar var."

Quentin ve hayran kulübünün ne kadar kolay kurtulduklarını ya da kurtulamadıklarını tartıştıklarını düşündükçe içimi bir kıskançlık kaplıyor. Nedenini hiç bilmiyorum. Quentin bekarlığıyla tanınmıyor ama Xander gibi olduğunu da sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla bu konuda yalan söylemiyordu.

"Eminim öyledir." Söyleyebildiğim tek şey bu çünkü kıskançlık aklıma gelebilecek diğer sözcükleri de renklendirir ve bu onlara haksızlık olur. Muhtemelen hepsi benden çok daha sofistike. Muhtemelen bir erkeği boşaltmanın tüm mükemmel yollarını . Muhtemelen Xander ya da Quentin ile gerçek bir şansları vardır. Belki de her ikisiyle de... Bu çok ezici bir düşünce. Daha çok kızarıyorum ve dikkatimi dağıtmak için yanağımın içini ısıırıyorum.

"Paylaşmak istediğin düşüncelerin var mı?" Quentin yüzümü inceliyor ve giderek artan bir sırıtışı var.

"Hiç de değil."

"Peki kendini nasıl boşaltacağını biliyor musun?" "Aman Tanrım... Quentin..."

"Ne? Benden yardım istedin. Yardım edeceğim. Ama nereden başlayacağımızı bilmem gerek."

"Xander'ı nasıl çıkaracağımı bulmama yardım etmen gerekiyordu. Sana söyledim, yapsam da umurumda değil."

Cevap olarak sadece şüpheli bir yüz ifadesi takınır.

"Ne? Bu bir erkek için daha çekici olmaz mıydı zaten? Daha az iş?"

"Herkes bundan zevk alıyorsa iş değildir. Yani hayır, pek sayılmaz. Yani... Belki bazı erkekler, ama Xander'dan şüpheliyim. Kesinlikle benim için değil."

"Doğru. Eminim hayattaki en büyük aşkın budur. Etrafta koşturup kadınlara orgazm yaşatmak. Video oyunları ya da sarhoş olmak ya da hafta sonları ne o değil." Ona bir an bile inanmadığımı belirten bir bakış attım.

"Bu dünyada bir fark yarattığımı hissettiğim iki senaryo, adamlarımdan birine son bölgede vurduğumda ve bir kadının benim için geldiğini gördüğümde."

Bir an sersemlemiş bir şekilde sustum ama sonra toparlanıp bir şakayla konuyu saptırmaya çalıştım. "O zaman sanırım futbolda başarılı olamazsan bir erkek olabilirsin. eskort?"

Yüzü asılıyor ve bir an için şakayı yaptığım zamanki durumunu unuttuğum için kendimi kötü hissediyorum ama sonra sırıtıyor. "Neden? Sana işi öğretmek için para alabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum. Sorduğun sorulara bakılırsa bir kadını boşaltabilmek için çok fazla eğitime ihtiyacın var gibi görünüyor. Uzun süre dayanabileceğinden şüpheliyim. En iyisi bu işi yardım almadan yapabilen erkeklere bırakmak."

"Şimdi de beni yemliyorsun." Uzun koyu kirpikleri kalkıyor ve derin mavi gözleri içimi delip geçerken ağzının bir köşesi eğlenerek kalkıyor.

"Yem atmıyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum." Kendimi beğenmiş bir eğlenceyle ayağa kalkıp mutfığa gitmeyi planlarken Quentin'in eli bileğime dolanıyor ve beni kucağına çekiyor.

Yanaklarım hemen kızarıyor çünkü Quentin seks gibi görünüyor, hissediyor ve kokuyor. Ne olduğunu asla anlayamayacağınız narenciye kokulu o odunsu parfüm, 1.80'lik boyuyla beni saran cüssesi ve gözlerim yemyeşil dudaklarına kayarken gözlerinin beni inceleme şekli. Kucağında ne yaptığımı bilmiyorum ama bu yakinken... tek düşünebildiğim onu ne kadar öpmek istediğim. Onun ilgisini çekebilecek türden bir kız olmayı ne kadar çok istediğim.

"Ne yapıyorsun?" "Sana ne demek istediğimi gösteriyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Kucağıma otur."

Talimatlarına uyarak sertçe yeniden ayarlıyorum ama vücudumuzun çok fazla parçasının birbirine değmesine izin vermemeye çalışıyorum. Kalbim göğsümde çırpınıyor çünkü tüm kabadayılığımıza rağmen onun yanında kendimi zayıf hissediyorum.

"Arkana yaslan ve rahatla." Öne doğru uzanıyor ve nazikçe saçlarımı çekiştiriyor. İstemedi bir kibrit çakmış gibi hissediyorum, vücudum sadece o küçük dokunuşla aydınlanıyor. Dediğini yapmaya çalışıyorum ama gerginim. Bu işin nereye varacağını bilmiyorum ve Quentin'in yanındayken kendimi hep bir sinir yumağı gibi hissediyorum. Xander bu işin kolay kısmı gibi gelmeye başladı. Belki de amaç buydu.

"Madness, tüm kıyafetlerimizi giydik ve tüm kontrolü sana bırakıyorum. Xander şu anda burada değil. Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Her şeyi senin hızında yapacağımıza söz veriyorum."

Kendimi yumuşamaya zorluyorum, omuzlarımın ve omurgamın gevşemesine izin veriyorum ve göğsüne yaslanırken bacaklarımın açılmasına izin veriyorum. Aldığı her nefeste göğsünün yükselip alçaldığını, verdiği nefesin omzumun üzerinden göğsüme doğru dans ettiğini hissedebiliyorum.

"İşte böyle," diye kulağıma fısıldıyor ve sesinin bu seviyede ne kadar yumuşak ve derin olduğundan omurgamda küçük kıvılcımların parladığını hissediyorum. "Koy

Ellerini buraya koy." Az önce yumruk haline getirdiğim ellerimi tutuyor ve avuç içlerini karnımın üzerine koyuyor. "Derin bir nefes al."

İstediğini yapıyorum ve sinirlerimin biraz olsun dağıldığını hissedebiliyorum. Nefes almak, onun kucağında bile olsa odaklanabildiğim bir şey. Kendi nefesimi onunkine uydurmaya çalışıyorum.

"Bir tane daha alın ve gergin olmadığınız bir yer hayal edin. Kendinizi en çok nerede güvende hissediyorsanız. Orası senin olduğun yerdir."

"Tamam." Bana söylediği yeri hayal ediyorum. "Ben iyiyim," diye ona güvence veriyorum.

"Güzel." Omuzlarımdaki saçlarımı tarıyor ve bulunduğumuz pozisyonu yeniden ayarlıyor.

Bir nefes daha alıyorum ve ellerinin kollarımın iki yanında gezindiğini hissediyorum.

"Kendine dokunuyor musun?" diye tekrarlıyor az önceki sorusunu. Kalbim göğsümde tekliyor, ama cesurca atıyorum.

"Evet."

"Bana nasıl olduğunu göster."

Önce tereddüt ediyorum ama sonra ellerimi göğüs kafesimin üzerinden göğüslerime doğru kaydırıyorum.

"Önce göğüslerine dokunmak ister misin?" "Evet."

"Böyle mi?" Elleri benimkileri takip ediyor ve arkalarına dayanıyor.

"Evet, ." Yanaklarımda yükselen sıcaklığı hissetmeme rağmen ona gösteriyorum.

"Meme uçlarımla oynar mısın?" "Bazen."

"Yumuşakça mı? Çimdiklenmelerini mi seviyorsun?"

"Çoğunlukla yumuşak. Bazen . Bazen tırnaklarımı kullanıyorum."

"Deneyebilir miyim?"

Quentin'in bana böyle dokunmasına dayanabilir miyim bilmiyorum. Onun kucağında oturmayı bile zar zor kaldırılabiliyorum. Ama sanırım bu hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat, o yüzden değerlendirsem iyi olacak.

Ayrıca, bu onunla ilgili değil. Bu Xander'la ilgili. Burada işleri berbat edersem, önemli değil. Amaç o değil. Bunu yapabilirim.

"Tamam," diye kabul ediyorum ve ellerimi onun ellerinin altından çekiyorum.

Avuç içleri göğüslerimin yanlarını kavırıyor ve sonra aşağı doğru iniyor, meme uçlarımla zirveye çıkmaya başladığında ağırlığını üzerlerine alıyor. Donuk ışıktaki bile

Belli ki sütyenim yoktu ve üzerimde ince bir atlet vardı. Dikkatini çekmek için bilerek giymiştim.

Onun. Xander'ın değil. Xander'ın bu gece burada olmayacağını bilerek takmışım. Bunu Quentin'in iyiliği için yapmışım. Bunu kendime itiraf ettiğimde sinirlerim yeniden ortaya çıktı.

Quentin'in parmakları meme uçlarımın üzerinde geziniyor, kumaşın üzerinden hafifçe dokunuyor ve sonra başparmağı ile işaret parmağı arasında hafifçe yuvarlıyor. Pamuk bu hissi köreltiyor ama yine de içimde farkındalık kıvılcımları dolaşıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" "Evet."

Onlarla oynamaya devam ediyor, önce yumuşak, sonra biraz daha sert, sonra da aynı şeyi tekrarlıyor.

"O zaman ne yapıyorsun?"

Ellerimi karnımın üzerinde yavaşça kaydırıyorum, gerektiğini bildiğim halde endişeleniyorum. Quentin *alıştırma*. Xander ana olay. Bu ise ısınma turu. Eğer umursamadığım bir adamla rahat olamıyorsam, yıllardır aşık olduğum biriyle başa çıkmamın imkânı yok.

O sırada Quentin'in dudaklarını üzerimde hissediyorum, yumuşak ve sıcak dudaklarını omzuma bastırıyor. Yukarı doğru birkaç öpücük konduruyor ve ben şimdiden ellerimi vücudumda takip etmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başlıyorum.

"Söylediklerimi geri alıyorum. Bu işte iyisin," diye itiraf ediyorum usulca, ona bakarak. Dudaklarına küçük bir sırtma geliyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Bir omzumu silkiyorum ve elim bacaklarımın arasına kayarken tekrar öpüyor ve orta parmağımı şortumun içinden klitorisime baskı yapmak için kullanıyorum. Bu his karşısında gözlerimi kapatıyorum. Şimdiden çok fazla. Yaptığımız konuşmadan, tüm bunların ne kadar yanlıs hissettirdiğinden çoktan ıslandım.

"Normalde böyle mi yaparsın? Kıyafetlerinin üzerinden mi?" "Bazen... ya da en azından ilk başta."

"Hiç oyuncağın var mı?"

"Hayır." Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Yaptım ama sonra oda arkadaşımın onları bulacağından endişelendim."

Sırıışının yeniden tenime dokunduğunu hissediyorum ve dudaklarının eksik hareketine devam ederek beni kısa kısa öpüyor.

"Sadece iyi bir saklanma yeriniz olmalı."

"Belki."

"Islak mısın?" "Evet."

Göğsünden bir gümbürtü geliyor ama bunun dışında duyulabilir bir tepki yok. Gözleri, elimin yavaşça kalçalarımın arasında hareket ettiği yere yapışmış durumda.

"Bu şekilde gelebilir misin?"

"Bazen ama normalde değil."

"Genellikle başka neye ihtiyaç duyarsınız?"

Yanaklarımdaki allık derinleşiyor çünkü gerçeği itiraf etmek istemiyorum. Özellikle de Quentin'e.

"Çekinecek bir şey yok, Madness. Herkesin farklı bir şeye ihtiyacı vardır. Bu yüzden soruyorum."

"Genellikle banyo yaparım. Rahatlamamı sağlıyor ve su yardımcı oluyor..." Sözümü kesiyorum.

Bundan daha açık bir detaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. "Nesini seviyorsun? Baskıyı mı?"

"Evet, ama sıcaklığı da öyle."

"Erkek arkadaşlarından herhangi biri senin üzerinde hiç ağzını kullandı mı?"

Sadece düşüncesi bile onu hayal etmemi sağlıyor ve hissettiğim arzu daha da azalıyor. Ama sonra bir arkadaşımın erkeklerin bunu yapmayı sevdiğini söylemesinin ardından lisedeki erkek arkadaşımı cesurca baştan çıkardığımı sandığım ve onun beni reddettiği zamanı hatırlıyorum.

"Hayır. Tom'a bir keresinde denemek isteyip istemediğini sordum ve daha önce başka biriyle yaptığını ve hoşuna gitmediğini söyledi."

"Tom bir aptal." Quentin boynumun kıvrımına gelene kadar omzumu öpüyor ve sonra geri çekiliyor, dudakları neredeyse kulağımın lobuna değiyor. "Eğer istersen senin için yaparım."

"Ben..." kelimelerim yok. Sadece Quentin'in yüzünü kalçalarımın arasında hayal ediyorum. Dili klitorisimde ve ben unutulmaya hazırım.

"Yapmak zorunda değiliz. Ve şimdi olmak zorunda da değil. Sadece hâlâ denemek istediğin bir şey varsa diye teklif ediyorum."

"Tamam. Teşekkürler," diyorum ve hemen pişman olup gözlerimi kapatarak ne kadar garip ve gülünç olduğumu unutmaya çalışıyorum. Muhtemelen onun alışık olduğu kadınlara hiç benzemiyorum. Muhtemelen hepsi kendinden emin ve özgüvenli. Muhtemelen onun hoşlandığı ve hoşlanmadığı her şeyi biliyorlardır.

OceanofPDF.com

Quentin

Ellerimi en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin üzerinde gezdirmemeliydim. Onun tatlı amcığına dilimi sokan ilk kişi olmayı kesinlikle teklif etmemeliyim. Özellikle de tek amacı diğer en iyi arkadaşımı yatağa atmakken. Gerçekten istediği senatörün oğlu. Soyu sopu olmayan, parası olmayan ve yakında muhtemelen kariyeri de olmayacak olan arkadaşını değil.

Ama Madison Westfield kafamın içinde ve derimin altında. Çok güzel, zeki, komik ve içten; neredeyse hataya varacak kadar dürüst. O kadar güveniyor ki kucağımda onunla oynamama izin veriyor ve hoşlandığı her şeyi itiraf ediyor. Tüm bunlar olurken ağabeyi her an eve gelip beni oracıkta öldürebilir. Xander muhtemelen cesedimin gömülmesine seve seve yardım ederdi. Özellikle de kız kardeşi aynı yaşta olduğu için.

Yine de kendimi durduramıyorum. Bu kıza şehvet duyuyorum. Gülüşü, bana bakışı, itiraf ettiği şey utandığında benimle yumuşak bir şekilde konuşması. Kendinden emin bir şekilde beni azarlaması. Bu, beyninin nasıl çalıştığına ve ağzından çıkan rastgele saçmalıklara ya da buraya ilk geldiğimde kendimi yersiz hissettiğimi anlamasına ve Xander'ın dikkatini çekme çabalarıyla alay eden huysuz kıcıma rağmen bana uyumam için bir yatak teklif etmesine gelmeden önce.

Ben her zaman her şeyden çok seri monogamist olmuşumdur. Xander ve Tobias her iki gecede bir farklı bir kadınla birlikte olurken, ben

genellikle onu bir süreliğine yanlarında tutmaya çalışırlar. Ama Madison gibi bir kız bundan daha fazlasıdır. O, eve götürüp ailesiyle tanıştırlacak bir kız arkadaş tipi. Ama benim ne tanışacak bir ailem ne de bir kız arkadaşına nasıl davranılacağı hakkında bir fikrim var. Yani ona dokunmaya bile hakkım yok. Ama çok istiyorum.

"Sana dokunabilir miyim?" Kelimeler ben daha onları durduramadan ağzımdan dökülüveriyor.

"Kıyafetlerimin üzerinden mi?"

"Seni iyi hissettiren her neyse."

Elleri kot pantolonunun düğmelerine ve fermuarına gidiyor ve elime uzanmadan önce onları çözüyor. Kendi elini onun üzerine koyuyor ve beni karnının üzerinden, külotunun elastik bandının üzerinden yukarı doğru yönlendiriyor ve elimi bacaklarının arasına yerleştiriyor.

Onun sıcaklığını elimde hissettiğimde bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak, ona kadar saymak ve kendime bunun alıştığım kadınlardan biri olmadığını hatırlatmak zorundayım. Beni istemiyor. Oyun kurucuyla yattığını söyleyebilmek için beni becermeye çalışmıyor ya da bizim için olduğundan daha önemliymiş gibi davranmıyor. Madison normalde beni endişelendiren şeylerin hiçbirini yapmıyor. Sadece denemek istiyor. Sadece nasıl hissettirdiğini bilmek istiyor ve ben de bunu ona vermeye çok istekliyim.

Derin bir nefes alıyorum ve boynunun yan tarafını öpüyorum, orta parmağımı pamuğun üzerinden hafifçe okşuyorum. O kadar ıslak ki, sadece birazcık baskı onu ediyor ve inlememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Bir sonraki seferde daha fazla baskı uygulayarak tekrar üzerinden geçtiğimde biraz nefes alıyor. Gözlerinin kapanışını izliyorum ve onu kulağının hemen altından öpüyorum.

"Öpüşme şeklini seviyorum," diye fısıldıyor.

"Hissettiklerini seviyorum. Sana dokunduğumda nefes alışını... Harikasın Madison."

İltifat karşısında kirpikleri titriyor ve dikkat etmediğimi düşündüğü anlarda gizlice yüzüme bakmaya çalışıyor. En azından ben tekrar üzerinden geçene ve gözlerini kapatıp kalçalarını benimle buluşmak için yukarı yuvarlayana kadar.

"Bu iyi mi, yoksa başka bir şey ister misin?"

"Normalde ne yapıyorsan onu."

Normalde arkadaşımın kız kardeşine orgazm sırasında koçluk yapmam, bu yüzden konu bu olduğunda denizde kayboldum. Sadece onu bunaltmak istemediğimi biliyorum.

"Normal diye bir şey yoktur. Sana ne iyi geliyorsa odur. Ne istediğini düşünüyorsan onu deneyebiliriz."

"Arada hiçbir şey olmadan parmaklarını üzerimde hissetmek istiyorum," diye fısıldıyor.

Bir an sonra parmaklarımı bandın altından geçirip üzerindeki dantel ve pamuğun altından geçiriyorum ve parmaklarım klitorisinin üzerinden geçtiğinde küçük bir nefes sesi geliyor. Ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde inliyorum.

"Kahretsin, Madness. Her zaman bu kadar ıslak mısın?" "Bazen."

"Parmaklarımı klitorisinin içinde mi yoksa hemen üzerinde mi istiyorsun?" Onu okşamaya başlıyorum ve gözleri tekrar kapanıyor, yarı inilti yarı nefes gibi yumuşak sesler çıkıyor. Onu dinlemek en mükemmel işkence türü.

"İkisi de. Çok iyi hissettiriyor. Önceki adamlar... Üzgünüm. Kabalık ettim. Sadece... Bu işte çok iyisin. Gerçekten çok iyi hissettiriyor. Sanki böyle boşalabilirmişim gibi."

Ondan ne kadar içten geldiğini bile bile yaptığı övgüler beni benden alıyor. Onu daha önce düşündüğümde daha fazla istememe neden oluyor. Yapabileceğimi düşündüğümde daha fazla. Bu kız bir gelgit gibi, yaptığı her itirafla beni içine çekiyor.

"Daha önce bir erkek seni böyle boşalttı mı?" Nasıl cevap vermesini istediğimi bile bilmiyorum. Mahrum bırakıldığı fikrinden nefret ediyorum ama ilk olma fikrini seviyorum.

"Hayır, sadece bu şekilde değil. Bir keresinde bir oyuncakla. Ama çok kızmıştı ve ben de kendimi suçlu hissettim."

"Asla suçlu hissetme. Şimdi bir oyuncak ister misin? İstersen benim için sorun değil. Bir dahaki sefere sana bir tane alıp tekrar deneyebiliriz."

"Hayır. Ben böyle denemek istiyorum..." Yüzünü bana gömüp tekrar inlediğinde sözleri kesiliyor. "Oh lanet olsun. Bu çok iyi hissettiriyor."

Elinin uyluğuma doğru ilerlediğini ve tehlikeli bir şekilde sikime yaklaştığını hissedene kadar küfür edişine gülümsüyorum. Hızımı artırmaya başladığımda tırnakları kıyafetlerime batıyor, nefes alışları ağırlaşıyor ve inlemeleri biraz daha yükseliyor.

"Şşşt... Delilik. Bizi yakalatacaksın." Kapıya bakıyorum, her an kapıdan içeri dalacaklarından endişeleniyorum. Eğer eve erken gelirlerse fazladan geçirebileceğimiz her saniyeye ihtiyacımız olacak.

"Özür dilerim." Alt dudağını ısırtıyor.

"İyisin. Hava çok sıcak. Yalnız bir yerde kalıyor olsaydık, daha yüksek sesle konuşman için yalvarırdım."

Gözleri benimkilere dikiliyor, gözlerinde şehvet yazılı ve göğsümün tam ortasına çarpıyor. Sonra geriye yaslanıyor, önce beni yumuşakça öpüyor, sanki aldırmadığımdan emin olmak istiyormuş gibi. Ben de ona kendi dudaklarımın daha sert bir geçişiyle cevap veriyorum, bir parmağımı içine sokarken dilim alt parmağıyla alay ediyor. Nefesi kesiliyor ve bir an sonra ikinci parmağımı da soktuğumda ağzımın içinde inliyor.

Parmaklarımı ıslatıyor ve ben hızımı artırdıkça kalçaları elimin hareketine karşı sallanmaya başlıyor, tüm vücudu ona ihtiyaç duyduğu serbest bırakmayı vermem için çaresiz. Nefes nefese geri çekiliyor ve başını çenemin altına sıkıştırıyor, boğazıma karşı öyle bir nefes alıyor ki keşke sikime karşı da hissedebilsem diyorum.

"Oh... Çok iyi hissettiriyor. Sen çok iyisin, Quentin." Parmakları içime giriyor ve sertçe boşalırken tüm vücudunun titrediğini hissediyorum. Bu hayatımın en ateşli deneyimlerinden biri ve nedenini henüz tam olarak söyleyemiyorum. Sadece güzel ve içten olduğunu söyleyebilirim. Benimle konuşma şekli çok tatlı ve kolay. Ona istediği bir şeyi verdiğim için göğsümde garip bir gurur kabarıyor.

Sonra başını kaldırıyor, yüzünde bir sırıtış belirliyor ve kirpikleri iniyor. Daha önce var olan utangaçlık, ortak zaferimizin ardından biraz geri çekiliyor. Ben de ona gülümsüyorum.

"Öpüşme fazla olduysa özür dilerim. Bunun anlaşmanın bir parçası olmadığını biliyorum. Sadece çok... öpülebilir görünüyordun?" Gülüyor.

"Eğer istediğin buysa, bunun için buradayım." Sırıtışı ve gülüşü çok bulaşıcı.

İkimiz de doğrulduk, o kıyafetlerini düzeltti ve ben de ona biraz alan açtım. Bir an sonra sessizlik uzadı ve kirpikleri kalktı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bence biraz ağırdan alalım. Bu konuda nasıl hissettiğine bakarız ve yarın daha fazlasını denemek istersen yapabiliriz."

"Emin misin?"

Bana öyle bir bakıyor ki, yemin ederim kız beni istiyor. Sanki ona izin verirsem, beni tamamen yiyip bitirebilirmiş gibi. Ama ona karşı dikkatli olmalıyım. Hızla ilerlemeli ve hiçbir şeyin aceleye gelmediğinden emin olmalıyım çünkü isteyeceğim son şey pişman olması. Benden pişman olması. Çünkü birdenbire benim hakkımda ne hissettiğini umursamazsam ne olayım.

"Eminim. Bir süre daha her gece odamız var." Ona şakacı bir sırıtma yapıyorum. "Biraz uyumalısın."

"Tamam... Bunun için teşekkür ederim." Ayağa kalkıp merdivene doğru ilerlerken yanaklarının yeniden kızardığını görüyorum.

"Ne zaman istersen, Madness."

Tırmanıyor ve kısa bir süre sonra derin derin nefes alıp verirken çıkardığı yumuşak sesleri duyuyorum. Bu sırada ben uyanık bir şekilde karanlık uçuruma bakıyorum. Aletim, görmezden gelmeye çalıştığım ağrı yüzünden hâlâ köreliyor. Ama kuzeye, göğsüme doğru ilerleyen ağrı, bununla başa çıkıp çıkamayacağımı merak etmeme neden oluyor.

OceanofPDF.com

Q uentin

ŞEHİR İÇİNDE YÜRÜYÖRÖZ, markete doğru ilerliyoruz ama yol üzerindeki küçük turistik dükkanların yarısında duruyoruz. Şu anda çikolatalı bir dondurmayı yalayarak yiyor ve coşkusundan çenesine biraz bulaştığında sırtıyorum.

"Dinleyin. Bu gerçekten çok iyi. Denemelisin." Bana uzatıyor, ben de ondan alıyorum, küçük bir yudum aldıktan sonra geri veriyorum.

"Oldukça iyi." Onu izlemek yine de daha iyiydi.

"Değil mi?" Bir an sonra kasabanın merkezinde, görünüşüne bakılırsa yüz yıl önce önemli birine ait olduğunu tahmin ettiğim bir eve geldiğimizde olduğu yerde durdu. "Vay canına, bu muhteşem."

Görüş alanını takip edip başımı sallıyorum. Bahçede bir satılık tabelası var. Çok güzel bir ev. Mükemmel bakımlı çimler, özenle boyanmış panjurlar ve süslemeler. Üzerinde sallanan sandalyeler ve saksılar olan etrafı saran bir sundurma. Tam da gençliğimde annemle oradan oraya taşınırken kıskandığım türden bir ev. Babam nafaka ödemediğinde, sonra da hapiste olduğu için ödeyemediğinde. Böyle bir evin hayalini kurardım.

"Hep bir tane istemişimdir." Sevgiyle bakıyor. "Önünde küçük şirin bir verandası olan. Ve içindeki küçük odalar. Biri kütüphane için. Bir tane de

bir oturma odası için. Bir şömine. Sıcacık."

"bir eviniz var... Biz orada kalıyoruz."

Başını iki yana sallıyor. "Aileme ait bir tane değil. Benimkilerden biri. Onları zaten hiç rahat değildir. Eski şeylerden nefret ederler, karakteri olan her şeyden. Onlarda her zaman büyük ve moderndir. O kadar büyük ki hepimiz içindeyken bile neredeyse boş geliyor." Sesinin tonundaki bir şey bana Westfield'da büyümenin her zaman sandığım gibi bir rüya olmayabileceğini söylüyor.

"Ben de hep böyle bir ev istemişimdir. Ya da en azından ben ." "Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor.

"Evet. Eskiden yanından çok geçtiğimiz böyle bir ev vardı." "Ne tür bir evde yaşıyordunuz?"

"Eski bir Chevy'nin arkası." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. Neredeyse hiç kimseye anlatmadığım bir şeyi neden ona anlattığımı bilmiyorum. Hepsinin benim de onlarla aynı hayatı yaşadığıma inanmalarını tercih ederim.

"Ne?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı.

"Annem biraz gezgin bir ruha sahipti. Ben küçükken hiçbir yerde uzun süre kalmazdık."

"Oh. Bekar bir annen mi vardı?"

"Evet. Babamla ben çok küçükken ayrıldılar ve sanırım babam bu olayı hiçbir zaman tam olarak atlatamadı."

"Oh. Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil. Muhtemelen birlikte olsalardı daha kötü olurdu. Birlikte aynı odada bulundukları birkaç seferde, deli gibi tartıştılar."

"Büyükbabam ve büyükbabamla mı kaldın yoksa o geziyorsa sen okula nasıl gittin?"

"Biraz büyükbabam ve büyükbabamla kaldı. Sonra erkek arkadaşı kimse onunla. Liseye kadar çok okul değiştirdim."

"Sonunda yeniden evlendi mi?"

"Tam olarak değil. Ama evet, sonunda."

"Özür dilerim. Yanlışlıkla senin konuşmak bir konuya girmişim gibi hissediyorum. Bunu yapmak istememişim."

"Hayır. Sorun değil. Uzun zaman önceydi. Bir gün beni büyükbabamla bıraktı ve geri dönmedi."

"Geri gelmedi mi?"

"Evet. Yeni bir adamla tanıştı. Ondan çok hoşlanıyordu ama adam etrafında bir çocuk istemiyordu. İkisinin birlikte çocuk sahibi olmasını istiyordu ve benim bir pislik olduğumu düşünüyordu. Sanırım biraz öyleydim."

"Sen bir çocuktun. Bütün çocuklar bazen biraz pislidir. Bir şeyleri çözmeye çalışıyorlar. Küçükken ve kendi kararlarını veremezken hayat zordur."

"Her neyse... Büyükannem ve büyükbabam için de çok fazlaydı. İşte o zaman amcam beni yanına aldı."

"Koç Undergrove mu?" "Aynen öyle."

"Babam ondan nefret ediyor." "Ben de öyle duydum."

"Tobias'ın oyun kurucusu olacağını öğrendiğinde çok sinirlendi. 'Bütün o çalışmalar. Tüm o kamplar. Ve lanet olası bir Undergrove çocuğu ona sahanın her yerinde lanet olası kıyafetler fırlatacak.' Babasının o meşhur sesiyle dalga geçiyor. 'Bence senin gerçekten iyi olduğunu fark ettiğinde daha çok nefret etti. Sonra ikinizin arkadaş olduğunu öğrendiğinde... Sanırım o zamanlar tek umudu Tobias olmasaydı onu evlatlıktan reddedebilirdi. East her zaman biraz daha asiydi ve sanırım futbol oynayıp oynamayacağından emin değildi."

"Evet. Güven bana. Ben de amcamdan duydum. Bir süre okul konusunda yanlış karar verdiğimi düşündü."

"Pekala. Transfer olmadığına sevindim. Bu yıl geri dönecek misin?"

Başka bir mayın sorusu.

"Bilmiyorum. Söylemesi zor."

"Çok çabuk karar vermen gerekmiyor mu? Eğer bu yıl yedek kulübesinden çıkıp oynayacaksan kampüse dönmen gerektiğini varsayıyorum."

Bu yıl çok fazla sorun yaşadığımı bildiği için biraz utanıyorum. Sanırım bu konu onların evindeki sohbetlerde gündeme gelecektir. Muhtemelen babasından başka bir şikayet, bu sefer playofflara nasıl giremediğimiz hakkında çünkü ben berbat ettim ve yedeklerimiz vasatın altındaydı. Futboldan onun kadar anlayan bir kızı, yedek kulübesini ısıttığınızı bildiği ve babası tüm ailenizin eski bir kin maçından kalma pislikler olduğunu düşündüğü zaman etkilemek zor. Bu, bu noktada bizden bir hayli önde yürüyen aşkının çoktan profesyonel bir kontrata sahip olduğu kısma gelmeden önceydi. Hazır başlamışken ona ruhumu parçalayan gerçeği söyleyerek kalan şansımı da yok edebilirim.

"Evet. Biliyorum. Ama bursumu kaybettim. Kısmen idare edebilirim ama okul masraflarını karşılayamam. Amcam geçen sezondan sonra ödeme yapmam için bana çok kızdı. Bu yüzden kendi başımın çaresine bakmak zorundayım."

"Ödemeyecek mi? Bu hiç adil değil. Sanki parası yokmuş gibi."

"Kendi çocukları var. Beni yanına aldığı için şanslıyım."

"Ailelerin yapması gereken budur."

"Olabilir. Ama o haklı. Şansımı kaybettim. Bunu düzeltmek onun sorumluluğu değil."

"Peki, ne kadar lazım? Eminim o kadar çok değildir. Özellikle de bir kısmını alabilirsen."

"Neden, beni fark edecek misin, Madness?"

"Ha. Keşke. Babam geçen yıl biriktirdiğim kredi kartı borcu yüzünden hâlâ kızgın. Bu Avrupa gezisine gitmeme zar zor izin veriyordu ama ben yalvardım. Ona ne yapmak istediğime karar verene kadar üniversitede bir dönem daha okuyamayacağımı söyledim. Sırf bir çıkış yolu olsun diye bilerek sınıfta kalmak üzereydim. Sadece... ne yapmak istediğime bir türlü karar veremiyorum."

"Evet. Futbol oynayamaman çok kötü." Onu hafifçe dürtüyorum ve o da gülümsüyor.

"Ama gerçekten... ne kadarına ihtiyacın var? Bir yolu olmalı. Burası bir devlet üniversitesi. Ivy gibi bir şey değil."

"Ah." Ona incinmiş gibi sahte bir bakış attım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hâlâ sahip olduğumdan daha fazla, bu yüzden gerçekten önemli değil." "Tobias ve Xander seni fark edemedi mi?"

"Hayır." Niyet ettiğimden daha sert çıktı ve gözleri benimkilere kaydı. "Özür dilerim, ben sadece... Ben sadaka ya da yardım istemiyorum. Özellikle de arkadaşlarımdan. Eğer bunu yapacaksam, bunun için kendi başıma çalışmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Ve erkek eskort olma ihtimalini eledik mi?" Gülümsemesinden sinirlendiğini anlıyorum ve bir şakayla ortamı yumuşatmaya çalışıyor. "Çünkü bence bu işte gerçekten iyi olurdun. Sadece bir tahmin."

"Sanırım ben bunun için biçilmiş kaftan değilim."

"Ah şey... eğer elimiz kolumuz bağlıysa bu işi daha da zorlaştırabilir. İç çamaşırı mankenliği belki? Birkaç gece striptiz?"

"Aklının gittiği yer burası mı, Madness?"

"Sadece sana hızlıca para kazandırmanın yollarını arıyorum." Sırıttıyor. "Telefonda seks operatörlüğüne ne dersin? Sanırım o işte de iyi olursun."

Ona başımı salladım. "Bence daha pratik olmalıyız. Belki bir . Ya da yarı zamanlı bir tamirci." Markete girerken kasaya doğru başımı sallıyorum ve büyük mağazanın bir köşesine sıkışmış araba malzemeleri koleksiyonunu görünce tekrar başımı sallıyorum.

"Bunlar daha uzun sürer."

"Ama pratikler."

"Paraya ne zamana kadar ihtiyacın var?"

"Geçen hafta." Sırıtişım kayboldu.

"Oh kahretsin. Quentin..."

"Ek süre var. Birkaç haftam daha var. Döndüğümde amcamla konuşacağım. Belki onu son bir bahse değdiğime ikna edecek bir mektup ya da başka bir şey yazabilirim."

"Güzel. Yolda bazı pürüzler çıktı diye vazgeçemeyecek kadar yeteneklisin."

"Teşekkürler, sanırım. Bazen bu dünyada yeteneğin bir önemi olmuyor. Özellikle de her şeyi berbat edersen."

"O yüzden siktir et. Yapabilecek biri varsa, o da sensin. Bu gece fikirler üzerinde beyin fırtınası yapabiliriz. Sen bana yardım edersin. Ben sana yardım ederim. Bu iş bizde." Bana sırtıyor ve neredeyse ona inanacakmışım gibi hissediyorum. Peri ışıkları ve fırfırlı pembe yastıklar arasında gece geç saatlerde, pijama partisi tarzı bir beyin fırtınası seansının kariyerimi kurtarabileceğine.

Koridorlar boyunca dolaştık ve bu koridorun sonuna geldiğimizde kısa kesiyor. Gözleri yine önümüzde duran bir şeye takılıyor ve ben de onu takip ediyorum. Bu sefer sıcacık bir ev değil. Gözleri Xander'ın 1.85'lik boyunu tararken saçlarını omzunun üzerinden savuran esmer bir kadın.

"Bunu kazanıyor, değil mi?" Madison'ın yüzünde bir yenilgi ifadesi görüyorum ve onu öpüp uzaklaştırmak istiyorum. Ama Tobias bu markette bir yerlerde ve ben donmuş bezelye ile pizza arasında ölmeyi tercih etmem.

"Henüz değil," diye itiraz ediyorum, istemesem de. Ondan vazgeçmesini ve bana yine dün geceki gibi bakmasını istiyorum.

"O çok güzel. Gerçekten kızamıyorum bile. Sadece ona makyaj tüyolarını ve hangi şampuanı kullandığını sormak istiyorum." Madison iç çekti.

"Senden daha güzel değil."

Madison bana düz bir bakış atıyor ve gözleri diğer kadınla kendisi arasında gidip geliyor. Diğer kadın Madison'dan birkaç yaş büyük ve o da belli ki spor salonunda zaman geçiriyor.

bacakları ve kızı giydiği şortun içinde harika görünüyor. Ama Madison da en onun kadar güzel. Sadece henüz kendi tenini çıkaracak özgüvene sahip değil. Bunu yaptığında, tam bir erkek yiyici olacak ve yoluna çıkan her erkeğe acıyorum.

"Bu yüzden gözlerini ondan alamıyor."

"O... karmaşık değil." Omuz silkiyorum. "Sen inanılmaz derecede karmaşıksın. Bu, teraziyi senin lehine öyle bir çeviriyor ki, tekrar eşit hale getirmek çok zor. Ama bunun nedeni onun senden daha iyi olması değil."

"Nasıl karmaşık? Tobias yüzünden mi?"

"Bu da bir parçası."

Bana sinirli bir bakış atıyor, sanki bana tam olarak inanmıyor ve duygularına vurduğum darbeyi hafifletmek için bahaneler uydurduğumu düşünüyor.

"Şey... Meydan okumayı severim." Kolumdan tuttu ve beni başka bir koridora doğru acele ettirdi. Ve oraya vardığımızda, neredeyse boğuluyordum.

"Delilik, seninle prezervatif seçeneklerini incelerken yakalanacak değilim. Eğer Tobias buraya gelirse..."

"O yüzden çabuk ol. Ne tür bir şeye ihtiyacım var? Ve kayganlaştırıcıya ihtiyacım var mı?" Raftan bir miktar alıp havaya kaldırıyor. İkimizin görüntüleri kafamda yanıp sönüyor ve umutsuzca kendime gelmeye çalışıyorum.

"Uh... Acımıyor. Eğer istediğinizi düşünüyorsanız."

Sepetine atıyor ve sonra prezervatifleri işaret ediyor.

"Tamam, işte burada her zaman kafam inanılmaz derecede karışıyor. Tüm bu markalar, kaburgalar ve bedenler. Sence kaç beden?"

"Tanrım. Tamam... Eminim onun da vardır. Ve lütfen benden arkadaşımın aletinin büyüklüğünü söylememi isteme, tamam mı?" Uzaklaşmaya başladım.

"Peki, bedeniniz kaç? Benzer olduğuna eminim. Sen ondan sadece biraz daha küçüksün." Sonunda bana bakıyor ve yüzüm bir şeyler söylüyor olmalı çünkü aniden pişman görünüyor. "Yani senin ondan daha küçük olduğunu kastetmedim. Eminim büyüktür. Hatta kocaman. Ondan daha büyük derken sadece boyunu kastetmiştim, anlıyor musun?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve onun iyi niyetli olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. "Sanırım burada işimiz bitti." Koridorda yürümek için döndüm.

"Yine de bekle. En sevdiğin bir tür var mı?"

Ona dönüp bakıyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor ve bana mahcup bir bakış attıktan sonra onlara bakmak için geri dönüyor. "Sadece ne tür bir şey alacağımı bilmem gerekiyor. Yani, Avrupa'ya giderken yanımda götürmek için."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve genelde kullandığım türden olanları gösteriyorum. "Bunlar."

Onları alır ve yol boyunca aldığı dondurma, gazoz ve diğer atıştırmalıklarla birlikte sepetine atar.

"Pekâlâ." Ben koridordan çıkmak için hızla yürürken o da bana yetişmek için acele ediyor. "Hiçbir şey almıyor musun?"

"Hayır. Bu gece dışarı çıkıyoruz. O zaman bir şeyler alırım."

"Sen mi? Oh." Bunun üzerine biraz üzgün görünüyor ve bizimle gelemeyecek kadar genç olduğu için kendimi kötü hissediyorum. Yine onunla evde kalmak istiyorum ama onunla arama mesafe koymam gerektiğini biliyorum, Tobias ve Xander'ın şüpheleneceğinden bahsetmiyorum bile.

"İyi tarafından bakarsak, bakkala gitmeyecek."

Yüzünü buruşturuyor. "Az önce ona sorduğu şeyin bu olmadığını varsayıyorum."

"Barda onunla karşılaşsak senin için araya girmeye çalışırım."

"Yani onu eve götürebilir misin?" Yüzümü inceliyor.

"Benimle giderse, onunla gidemez, değil mi?" Öyle demek istemedim. O benim tipim değil ve Madison'ın o küçük tadından sonra, diğer herkesin yanında sönük kalacağını tahmin edebiliyorum. Sadece tepkisini test etmek için söylüyorum.

"Sanırım. Onu nereye götüreceksin? Sanki bizim evde bir yer varmış gibi."

"Üniversitedeyken yan yatağında seviştiğin oda arkadaşın olmadı mı?"

"Hayır. Bu yılki oda arkadaşım benden bile daha sessizdi. "Hayır.

Bir erkeğe baktığını ya da ayak bileklerini görmesine izin verdiğini hiç sanmıyorum."

"Ayak bilekleri mi?" Self-checkout sırasına girdiğimizde kaşlarımı kaldırıyorum. Tobias'ın onun ne aldığını görmek için burada olmadığına ve benim de onunla birlikte mağazada dolaştığıma şükrederek başımı kaldırıp bakıyorum. Tobias'ın sinirlendiğini nadiren gördüm ve bu şekilde kalmasını istiyorum.

"Boş ver." Gülüyor. "İçeriden bir şaka."

OceanofPDF.com

M adison

Telefonumdaki saate . Uyuyamadım. Saat neredeyse iki. Bütün çocuklar ve Shelby hâlâ dışarıdalar ve ben burada yalnızım - gitmeyi planladıkları barlardan herhangi birine gitmek için hâlâ çok gencim. En azından boş yıl gezime gittiğimde dışarı çıkabileceğim. İçki içebilir ve tüm kulüp ve barlara girebilirim. Dışarıda olmayı dileyerek evde tek başıma kalmayacağım.

Gecenin nasıl biteceği konusunda pek bir fark yaratacağından emin değilim ama en azından burada oturup merak etmiyor olurdum. İçimi çekiyorum ve telefonumda baktığım web sitesine geri dönüyorum.

Quentin'le bugün gördüğümüz evin emlak ilanı. İçerisi daha da güzel, benimkine benzer zevkleri olan biri tarafından mükemmel bir şekilde muhafaza edilmiş. Bir gün kendi paramın olması ve böyle bir eve sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum. Benim zevklerime uygun bir şey. Tamamen kendime ait bir ev. Gerçekten sıcak ve rahat hissettiren bir ev.

Burası bunun için mükemmel olurdu. Ama şu anda kesinlikle karşılayamam. İyi bir işim olmadan asla karşılayamam -eğer yaşamak için ne yapmak istediğime karar verirsem. Hayallere dalmışken ön kapıdan kahkahalar yükseldiğini ve yüksek erkek seslerinin koridordan yatak odalarına doğru dağıldığını duyuyorum.

Kapım açılmadığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Eğer eve biriyle gittiye, onu buraya getireceğinden şüpheliyim. Yani eğer biriyle dönmediyse

Bu da demek oluyor ki muhtemelen bu gece geri gelmeyecek. Quentin'le olan zamanım daha başlamadan bitmiş olabilir.

Birkaç dakika daha bekliyorum ama hiçbir şey duymuyorum ve kalbim dibe vuruyor. Quentin'i umursamamam gerektiğini hatırlamam tam bir dakikamı alıyor. Tüm bunların Xander'la ilgili olması gerekiyordu. Peşinde olduğum, yatağa atmaya çalıştığım, yıllardır aşık olduğum kişi o. Ama tek düşünebildiğim Quentin. Quentin'in gözleri. Elleri. Dövmeleri. Bana gülümsemesi. Beni kimsenin görmediği bir şekilde görmesi. Bana eşitmişim gibi davranması, kardeşimin yarım yamalak bir yardımcısı gibi değil.

Bugün bir şey söylemeliydim. Ona istediğim tek kişinin o olduğunu söylemeliydim. Ama çok gergindim. Çünkü Xander'la hiçbir şey söz konusu değil. Ona olan aşkım Tobias da dahil olmak üzere kimse için bir sır değil ve ona ne kadar aşık olsam da bana çocukmuşum gibi davranması hiç şansımız olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Ama Quentin'le gerçek gibiydi. Öyle olmasa bile.

Onu başka bir kadınla gördüğümde kalbim tekrar yerinden çıkacak gibi oluyor ve şimdi acımı dindirecek bir şeye ihtiyacım var. Yatağın merdiveninden inip üzerime bir tişört ve şort giyiyorum. Bir tür baştan çıkarıcı kadın gibi sütyenim ve külotumla onu beklemenin çok akıllıca olduğunu düşünmüştüm ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. En azından hırsla prezervatif alırken dondurma almayı düşünmüştüm.

Mutfağa yöneldiğimde etrafın temiz olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum ama tüm ışıklar kapalı ve duyduğum tek ses kapalı kapıların ardındaki boğuk sesler. Bu yüzden aceleyle koridordan geçip oturma odasına giriyorum ve dondurucudan dondurmayı almadan önce sessizce bir kase ve kaşık çıkarıyorum. Önce büyük bir kepçe, sonra da iyi bir önlem için bir tane daha yığıyorum çünkü lanet olsun, kalbimin şu anda rahatlamaya ihtiyacı var. Sonra kabı tekrar dondurucuya koyuyorum.

Ama odama dönmek için arkamı döndüğümde güverteden bir ses duyuyorum ve kapının aralık olduğunu fark ediyorum. Paravan çekilmiş ve cam sanki biri dışarı çıkmış gibi geri çekilmiş.

"Alo?" Ben aradım.

Başka bir ses duyuyorum. Biraz çarpışma gibi ve sonra sessizlik.

"Kim var orada?" Görmek için öne doğru eğilmeye çalışıyorum ama bu açıdan yeterli ışık yok.

Dışarıdaki sandalyelerden birinde oturan biri gibi başka bir ses duyuyorum ve şimdi birilerinin etrafta dolaştığını biliyorum. Davetsiz bir misafir olmasından endişeleniyorum. Eğer bu bir korku filmiyse, böyle öleceğime eminim. Gecenin bir yarısı dondurmamla birlikte kalbim kırıldı. En azından Tobias ve Xander'a kaçmaları için zaman kazandırır.

Perdeyi geri çekiyorum ve geceye adım atıyorum. Hava biraz serin ve gözlerim ay ışığına alışmak zorunda, ama sonra Quentin'i görüyorum, jakuzinin yanındaki şezlonglardan birine yayılmış, elinde bir şişe su ve yanındaki yan masada iki tane daha var. Bana far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" İlk defa ona kaşlarımı kaldırabiliyorum.

"Ayılıyorum." Elindeki su şişesini kaldırırken suçlu görünüyor.

"Ve gecenin bir yarısı güvertede dışarıda olmak bunun için en iyi yer mi?" Burası garip bir yer ama en azından burada ve yalnız.

"Öyle görünüyordu." Omuz silkiyor, yüzünde eğlence dans ediyor.

Ona doğru ilerledim ve onunkinin yanındaki şezlonga oturdum. Görünüşe göre sarhoş adamı bu aptalca fikirden vazgeçirmem gerekecekti.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Son birkaç haftadır buralarda ayılar ve dağ aslanları olduğunu söylediler. Hatırladın mı?" Arazinin sırtını dayadığı ormana doğru bakıyorum.

"İşte bu yüzden yemeğim yoktu..." Dondurma kaseme bakıyor. "Gece yarısı atıştırması mı?"

"Belki."

"Daha önce yediğinle aynı mı?" "Hayır.

Bu kurabiye hamuru."

"Oh lanet olsun. Kurabiye hamuruna bayılırım."

Bir kaşık uzatıyorum ve öne doğru eğilip kaşıktan bir ısırık alıyor, dudağını ısıtıyor, bir kısmı orada kalıyor ve gözlerim ağzına kayıyor.

"Siktir, bu çok iyi. Dondurma benim zayıflığım. Her zaman yanında bulunduramazsın."

"Öyle mi?"

"Evet." Gözlerini kırpmadan önce bir süre gözleri üzerimde geziniyor. "İçeri geri dönmelisin. Burası güvenli değil. Kendin söyledin."

"Sen girene kadar ben girmiyorum."

"Delilik..." Bir lokma daha yememi izlerken elini ağzına götürüyor.

"Ne?"

"Burada uyumam gerek."

"Neden?"

"Çünkü çok fazla içtim."

"Bunu hallettik. Suyun var ve uyuyarak atlatacaksın." Ben şezlongumdan onunkine doğru kayıyorum, o da ikimiz de sığabilelim diye hafifçe hareket ediyor. Bir lokma daha dondurma uzattım ve o da aldı.

"Evet. ."

"İçeride bir yatağın var," diyorum ve ona bir lokma daha yediriyorum.

"İçiyordum. Sen içeridesin ve..." diye devam ediyor ve evin arkasındaki ormana doğru bakıyor. Çok çaresiz görünmemek için ağzıma bir lokma daha dondurma tıkıştırarak bitirmesini bekliyorum. Ama cevap vermeyince sessizliğe dayanamıyorum.

"Ve ne?" Kalbim küt küt atıyor.

"Ve burada seninle oturup dondurma yerken bile aklıma boktan şeyler geliyor."

"Ne gibi?" Dönüp kendimi yukarı kaldırıyorum, bir bacağımı uyluklarının diğer tarafına geçirip ona daha fazlasını sunuyorum.

Quentin'le ilgili bir diğer şey de bu. Bana bakışı. Benimle konuşma şekli. Başka bir erkekle hiç hissetmediğim bir şekilde cesur hissettiriyor.

Isırığı alıyor ve ben kucağında kayarken inliyor. Altımda sertleştiğini hissedebiliyorum ve bu bilginin sıcaklığı boynuma kadar yükselip yanaklarımı . Ama yine de kararlılığını sınamak için kucağında sallanıyorum.

Elleri kıcıma gidiyor, hareketlerimi durduruyor ve gözleri kararıyor, gözlerinde yapmamam gerektiğini düşündüğü sınırları zorladığıma dair bir uyarı var. Ama karşılığında sırtıyorum ve dondurmanın son lokmasını yiyorum. Kaseyi bir kenara bırakıp ona dönüyorum.

"Ne gibi?" Tekrar soruyorum.

"Seni tatmayı ne kadar çok istediğim gibi."

"O zaman tadıma bak." Öne eğilip onu belli belirsiz öpüyorum. O da karşılık veriyor ve öpücüğü sertleşirken elleri kıcıma giriyor, bir tanesi çekiliyor ve parmakları boynumun arkasına dolanana kadar kolumdan ve omzumdan yukarı kayıyor. Çenemi yukarı kaldırıyor ve boğazımdan aşağıya doğru öpüyor.

Yavaş davranıyor, sanki acele etmiyor. Sanki *beni* istiyor gibi. Ve kendimi hiç şu anki kadar seksi hissetmemiştim.

"Öpüşme şeklini seviyorum ama istediğim tat bu değil..." Tenime doğru nefes alıyor ve vücudundan yayılan gerginliği neredeyse hissedebiliyorum.

"Onu da alabilirsin. Bunu çok istiyorum. Sen bahsettiğinden beri tek düşünebildiğim bu," diye fısıldıyorum.

"Becer beni..." diye inliyor omzuma karşı, ama eli üzerimdeki tişörtün altına kayıyor ve parmakları tenimde geziniyor.

"Bu gece seni bekliyordum," diyorum, keşke daha önce sahip olsaydım dediğim cesareti toplamaya çalışarak.

"Ne?" Kaşları birbirine çatıldı ve bana baktı.

Omuz silktim. "Düşündüm... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Yine de yarı çıplak seni bekliyordum. Neredeyse ranzana tırmanıyordum."

"Delilik, lanet olsun... Bana böyle şeyler söyleyemezsin. Bu yüzden buraya geldim ve senden uzak durdum."

"Beni istemiyor musun?" Cesaretim kırılıyor.

"Seni istiyorum, lanet olsun seni istiyorum. Ama-" Parmaklarımı dudaklarının üzerine koyuyorum ve sonra eğilip boynuna doğru öpücüklerimi konduruyorum. Avuç içleri tekrar üzerime kayıyor ve parmakları beni bırakmak istemiyormuş gibi içeri giriyor.

"O zaman tadıma bak. *Lütfen*. Buna ihtiyacım var."

Kırılıyor. Yüzünde görebiliyorum, siktir et demeye karar verdiği ve pastasını alıp yemeye karar verdiği anı. Kıçımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve ne olduğunu anlamadan beni havaya kaldırıyor ve pozisyonlarımızı değiştirerek beni şezlonga yerleştiriyor.

O önümde diz çökerken ben de şortumu çıkarıyorum. Elleri külotumun bel bandının altından kayıyor, kalçalarımın aşağı çekiyor ve şortumun üstüne atana kadar baldırlarımın üzerinden sürüklüyor. Ayak bileğimin iç kısmını öpüyor ve sonra bacağımanın iç kısmına bir öpücük daha konduruyor, yukarı doğru ilerlerken dudaklarını ve dilini yavaşça işkence edercesine sürüklüyor.

Kalçamın üst kısmını öpüyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. Kalbim boğazımda ve onunla bu pozisyonda olmaktan o kadar tahrik oluyorum ki, ellerinde parçalanmam için birkaç dokunuştan fazlası gerekecek mi bilmiyorum.

"Emin misin?"

Hayatımda hiç olmadığım kadar eminim.

Başımı salladım. "Çok."

"Öne otur ve benim için yayıl o zaman." Parmaklarını kendine doğru kısıyor ve ben de dediğini yapıyorum.

"Bu iyi mi?" Bunu ne kadar çok istediğime ve yanlış bir şey yapmamayı umduğuma rağmen hâlâ gergin bir şekilde soruyorum.

"Çok güzel." Gözleri kalçalarımın arasına takılıyor ve elleri beni biraz daha açmak için bastırıyor. "Çok güzel bir amın var." Yutkunurken boğazının titrediğini görüyorum.

Beni aralıyor ve öne eğiliyor, dili uzunca bir nefes alıyor ve ağlamamak için yanağını ısırarak zorunda kalıyorum, onun yerine yarım bir inilti kaçıyor. Ağzının sıcaklığı. Sinir uçlarımla dilinin dokunuşuyla aydınlanması. Zar zor dayanıyorum.

O da bir tur daha atıyor ve parmaklarım tahta sandalyenin kollarına dolanıyor. Tom'un aptal olduğu konusunda haklıydı ama onun yerine Quentin'i bulduğum için de şükrediyorum. Erkeklerle olan tüm kötü şansım sonunda son derece iyi biriyle sonuçlanıyor.

Ama bir sonraki kısımda dilinin ucuyla klitorisimi defalarca ve sonra emiyor, nefesim kesiliyor. Zihnim ne zaman gergin ya da utangaç bir yere kaymakla tehdit etse, dikkatimi tekrar ona çekiyor. Ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanmamı sağlıyor.

Sanki işkence görüyorum ve hayatımda yaşadığım en enfes zevki yaşıyorum. Elimi uzatıyorum ve parmaklarım saçlarının arasında dolanıyor. Bacaklarımdan birini tutup omzunun üzerinden kaldırıyor ve sandalyede daha da geriye yaslanıyorum. Onun için daha geniş açıldım ve beni sahip olduğu en iyi şeymişim gibi yuttu.

İki parmağını içime sokup ağzıyla aynı ritimde girip çıktığında, burada ölebileceğimi hissediyorum. İyi olurdu. Gerçekten ölmek için güzel bir yer.

Kalçamın iç kısmını öpmek için durakladığında daha da geriye yaslanıyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Ay varken bile burası çok karanlık ve tüm yıldızlar mürekkep mavisi gökyüzüne karşı küçük elmaslar gibi parlıyor. Beni tekrar ağzının içine almadan önce sadece bir dakikamı değerlendirebiliyorum.

Klitorisimi bir kez daha emmeye başlıyor ve ardından çıkan inlemeye engel olamıyorum, bana daha fazlasını vermesi için yalvardığım ve aralıklarla nasıl kaldıramayacağımı haykırdığım bir inleme. Bana geçmişte olduğundan daha sert , sanki kırılacak bir cam olduğum için endişelenmiyor ve belki de, umarım, benim kadar istediği bir şeyin peşinde koşuyor.

Birkaç dakika sonra vücudum daha fazla dayanamıyor. Bir sonraki dalgada kırılıyorum ve bacaklarımı titreten ve bir sonraki nefesim için nefes nefese kalmama neden olan orgazm türüne dönüşüyor. Daha önce hiç yaşamadığım türden, geçen gecenin umabileceğim kadar iyi olduğunu düşündükten sonra bile. Sonuncusu boyunca beni nazikçe öpüyor, parmakları içimden yavaşça kayıyor ve kalçalarımın aşağı doğru ilerlerken öpücükleri daha durgunlaşıyor.

Vücudumun her uzvuna yayılan sıcaklık kaçınılmaz geri çekilişine başlıyor ve ben doğrulmaya başlıyorum. Topuklarının üzerine geri oturuyor ve dizimi öpüyor, bana bakarken sırtıyor.

"Ve?" diye sorar.

"Her şeyde iyisin. Her zamanki gibi." Ben de ona gülümsüyorum.

"Delilik, ben-" diye başlıyor ama ormandan bir ses geliyor ve ikimizin de dikkatini dağıtıyor. Sanki büyük bir şey yapmış gibi bir ses. Elimi omzuna koyuyorum, o da elini baldırımında gezdiriyor. "İçeri girsek iyi olacak."

"Evet..." Külotumu kapıp tekrar giymeme yardım ediyor, ben de şortumu kapıp onları giyiyorum. Bir dağ aslanı tarafından yenmekten daha kötü olan tek şey, kardeşim ve arkadaşlarından oluşan bir izleyici kitlesinin karşısına yarı çıplak çıkmaktır.

OceanofPDF.com

Q uentin

Hayatımın en güzel zamanını geçirdikten sonra güvertede öldürölme korkusu, içeri girdiğimde beni yeterince ayılttı ve bir su daha alıp olması gerekenden daha hızlı bir şekilde onun odasına yöneldim. Madison hemen arkamdan aceleyle geliyor ve kapıyı kapatıp kapıya yaslanarak usulca gülüyor.

"Bu ölmek için garip bir yol olurdu."

Ona sırtıyorum ve suyu içiyorum. Hâlâ dilimde onun tadını alabiliyorum ve ondan daha fazlasını istemiyorsam ne olayım. Bana vereceğı her şeyi. Özellikle de bana dışarıda baktığı gibi baktığında. Sanki ben onun kişisel tanrısıymışım ve benim için her şeyi yaparmış gibi. Ama bir an sonra kemerime uzandığında hala beni şaşırtıyor.

"Delilik..." Yarı uyarı yarı sorgulama şeklinde söyledim.

"Quentin..." Ses tonumla alay ediyor.

"Ne yapıyorsun?" "İyiliğē karşılık veriyorum."

Elim bir saniye sonra bileğine gidiyor ve onu durduruyor. Başımı sallıyorum.

"Hayır. Bu senin bunu deneyimlemen ve nasıl bir his olduğuyla ilgiliydi. Senin için. Benim için değil."

"Ya bu benimle de ilgiliyse?"

Ona geçmişte bana attığı aynı düz bakışı attım.

"Ben ciddiym. İstiyorum. Ama řu ana kadar sana dokunmama izin vermedin. Bir řey mi var... yapamayacağımı mı dűřünüyorsun yoksa-" Bocalıyor ve bana bakıyor. "Oh. Ben... Yeterince sertleşmiyor musun - yani, benden yeterince etkilenmiyor musun?" Ses tonunu renklendiren şüphes, kararlılığında bir delik açıyor.

"Daha önce kimseden senden etkilendiğim kadar etkilendiğimi hatırlamıyorum, Madness." Bu çok fazla. Çok dürüstçe çünkü aldığım alkol ve onun tadıyla sarhoş olduğum için kendimi gerektiği gibi sansürleyemiyorum. Kirpikleri titriyor ve sonra küçük bir sırtış oluşuyor.

"O zaman bunu senin için yapmama izin ver. Lütfen?"

Boku yedim çünkü ona hayır diyemiyorum. Deniyorum ama kelime boğazımdan geçmiyor. şu anda onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

"Evet. Siktir... Tamam. Evet ama yavaş ol. Nefret falan edersen söyle. Tamam mı? Zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum." şimdi gerginim, çünkü bundan nefret ederse kendimi bir pislik gibi hissedeceğim. Canımın acıyacağından ve bu tepkiyi hemen bastırmam gerekeceğinden bahsetmiyorum bile. Bir nefes alıyorum ve avuçlarımı kollarının üzerinde gezdiriyorum.

Parmakları kemerimi çekiştiriyor ve ben de ona kemerimi, pantolonumu ve boxerımı çıkarmasına yardım ediyorum. Alt ranzaya oturuyorum ve o da önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Gözleri sikime kayıyor ve nasıl genişlediklerini görüyorum. Dili alt dudağının üzerinde geziniyor ve bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Yine de bana dokunmadan önce tereddüt ediyor, eli sikimin hemen üzerinde geziniyor.

"Yine de çok gerginim. Seni incitmek ya da bu işte kötü olmak istemiyorum." Bana baktı. "Özür dilerim. Bu hiç seksi değil. Ben sadece..."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Elimini onunkine doladım ve avucunu yatağa bastırdım.

"Hayır. Yani, istiyorum. Gerçekten istiyorum. Sadece her şeyi berbat etmek istemiyorum." "Kötü olmayacaksın. Söz veriyorum bunu zor. Sadece yavaş git ve

İstersen soru sorabilirsin. Her olduğu gibi. Emin değilseniz. Sadece sor."

"Sormak... seksi gelmiyor."

Ona gülümsüyorum ve parmaklarımı çenesinin altından geçiriyorum. "Seksi olmamak konusunda endişelenme. Yaptığın her şey seksi. Regency dönemi hakkında bana bağırıyorsun, bu seksi. Bana kızgın bir şekilde merdiveni tırmanıyorsun, bu seksi. Dondurma yıyorsun ve bu çok seksi. Söz veriyorum iyisin."

O gülümsüyor ve gözleri yenilenmiş bir güvenle parlıyor.

"Tamam." Ses tonundaki kararlılığı duyuyorum.

Gözleri tekrar üzerime düşüyor ve parmakları geçici olarak etrafıma sarılıyor. Onları biraz sıkıyor ve sonra sikimi hafifçe okşamaya başlıyor. Sadece dokunuşu bile yeterli olabilirmiş gibi geliyor. Zaten sahip olduğum ihtiyacı artırıyor, beni daha da sertleştiriyor ve ona odaklanmak için gözlerimi kapatıyorum. İçinde kayboluyorum, sadece avuçlarının tenimin üzerindeki hissi ve beni dikkatli bir şekilde çalıştırması beni yatağa yaslanıp kendimi desteklememe neden oluyor. Onun ağzına ihtiyacım olduğundan bile emin değilim.

En azından dilinin sıcaklığını sikimin ucunda hissedene kadar. Bir saniye sonra dudakları etrafımı sarıyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini görünce neredeyse sarsılıyorum. Yine de hareketsiz kalmak için kendime söz veriyorum. Bu deneyim üzerinde tam kontrol sahibi olmasını istiyorum. Onun için iyi bir ilk sefer olması için elimden gelen her şeyi yapıyorum çünkü bunu hak ediyor.

Göz kapaklarımı yavaşça açıyorum. Bunu yaparkenki görüntüsünün dayanılamayacak kadar güzel olacağını biliyorum ve haklıyım. Ağzını sikimin üzerinde gezdirmesini, onu nasıl parlattığını ve doğru yapmaya nasıl odaklandığını izliyorum, konsantre olurken alnında küçük çizgiler oluşuyor.

"Bana bak," diye fısıldıyorum.

Bir an sonra kirpikleri kalkıyor ve mavi-yeşil gözleri beni içine alıyor. Yüzümde gördüğü şey hoşuna gitmiş olmalı çünkü ben de onun yüzüne yansıyan şeyi görüyorum. Sadece birini parmağında oynattığını bildiğin zaman hissedebileceğin türden bir neşe, akıl sağlığının sınırında çünkü ona verdiği zevk odaklanabildiği tek şey. Dışarıda hissettiğim gibi.

"kadar iyi hissettiriyor ki zar zor dayanabiliyorum. Çok iyi gidiyorsun."

Dilini altımda ve etrafımda gezdirerek bana teşekkür ediyor, hızını biraz daha artırıyor ve ona dokunmamak için parmaklarımı yatağın etrafında kıvrımak zorunda kalıyorum. Çekilmeden önce birkaç saniye daha devam ediyor.

"Gelmek için neye ihtiyacın var?"

"Sadece biraz daha. Dilin. Ağzın. İstersen beni daha sert emebilirsin. Daha sert. İstersen daha özensiz. Yaptığın her şey iyi hissettiriyor."

"Tamam. konuşmaya devam edebilir misin? Az önce yaptığın gibi?

Bunun yardımı olur." "Evet, Madness. Konuşmaya devam edebilirim."

Bana yarım bir gülümseme veriyor ve sonra ritmine geri dönüyor, tıpkı istediğim gibi bana daha fazlasını veriyor.

"Siktir..." İnliyorum. Bu çok iyi. Çok mükemmel ve şekilde uzun süre dayanamayacağım. "Sik beni. Evet. Çok , aynen . Kullan

dil, tam orada. Oh lanet olsun."

Yüksek sesli bir iniltiyi bastırmak zorundayım. Evdeki birini uyandırmaktan ve ne olduğunu öğrenmek için buraya koşturmalarından korkuyorum. Tobias muhtemelen beni dağ aslanına kendisi atacak. Ama eğer bu şekilde ölürsem, buna değer.

"Elinle biraz daha sıkabilirsin. Biraz daha hızlı git." O kadar dikkatli dinliyor ve emirleri o kadar iyi yerine getiriyor ki. "Aman Tanrım, Madness. Sikeyim. Evet, aynen böyle."

Yanağımın içini sertçe ısıyorum ve kalçalarımı öne doğru sallamamaya konsantre oluyorum. Beni zaten çok yaklaşıyor ve ben sadece bunu onun için mahvetmemeye odaklanmaya çalışıyorum. O kadar iyi yapıyor ki, bunun onun ilk seferi olduğunu hatırlamak zor. Ama sonra kendimi sınırda hissediyorum ve daha fazla dayanamıyorum. Bu kısma hazırlanmamıştım, bu yüzden yatağın kenarına asılı bıraktığım havluyu aldım.

"Siktir. Tamam. Yaklaştım. Bırak ben devralayım."

Dinliyor, beni serbest bırakıyor ve nefesim kesiliyor ve son birkaç vuruşta elimle devralırken küfrediyorum. O beni izlerken sert bir şekilde boşalıyorum. Nefesim kesiliyor ve sessizce ayağa kalkıp yanımdaki yatağın kenarına oturuyor. Kendimi temizliyorum ve yatağa uzanmadan önce kıyafetlerimi tekrar düzene sokuyorum. Tam bir acemiden hayatımdaki en iyi kafalardan bazılarını nasıl aldığımı anlamaya çalışıyorum.

Beni dikkatle inceliyor. Beni ne hale getirdiğini inceliyor, şüphesiz bir erkeği yok etmenin başından beri bu kadar kolay olup olmadığını merak ediyor.

"Yutabilirdim." Kaşları hayal kırıklığıyla çatılıyor. Söylediği ilk şeyin bu olmasına hafifçe gülüyorum.

"İlk seferin değil. Ve muhtemelen benimle de değil. Zaten denenmesi gereken çok şey var ve bu herkesin hoşuna giden bir şey değil."

"Denemezsem bilemem. Değil mi?" Bana gülümsüyor. "Doğru.

Ama bu hoşlandığın bir erkekle deneyeceğin türden bir şey."

"Senden hoşlanıyorum."

"Az önce yaptıklarımızı düşünürsek bu iyi bir şey. Sevimlilik testini geçtiğime sevindim."

Yatakta yanıma uzandı ve bana baktı.

"Yani senden deneyecek kadar hoşlanıyorum. Senden hoşlanmak kolay. Etrafında olmak kolay. Ve bana karşı iyisin. Teşekkür ederim."

Kalbim göğsümde hızlı hızlı atıyor.

"Delilik, sen... Sana teşekkür etmeliyim. Tam tersi değil." "Sadece seninle bir şeyler denememe izin verdiğin için teşekkür ederim. Dediğin gibi, Çoğu erkek bu garipliği istemez ve sen de her konuda çok nazıksın. Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum."

"Tamam," diye cevap veriyorum çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bunu söyleme şekli bana doğru bir şey yapmışım gibi hissettiriyor. Hatta iyi bir şey. Birinden övgüye yakın bir şey duymayalı uzun zaman olmuştu. Açlıktan ölüyormuşum gibi yiyorum.

Bu kızı iyi hissettiren her şeyi daha fazla yapmak istiyorum. Ona iyi olduğumu düşündüren her şey, şu anda hayatımda yapmak istediğim tek şey.

"Tamam," diye tekrarlıyor ve sonra öne doğru eğilip yanağımdan öpüyor. "Uyumana izin vereceğim. Yine de biraz daha su içmeyi unutma. Akşamdan kalma olmak istemezsin."

"Evet patron," diye sırtıyorum merdiveni tırmanırken.

OceanofPDF.com

Q uentin

Çimenlerin üzerinde karşılıklı oynarken Xander'la flört edişini izlerken içimde KISKANÇLIK DÖNÜYOR. Ona bir çanta daha fırlatıyor ve buradan konuşmalarını duyamıyorum. Sadece onun gülüşünü ve Xander'ın elinin Xander'ın elinin üzerinde benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre kalışını görebiliyorum.

Başımı sallıyorum. Bu çok saçma. Ben saçmalıyorum. O benim değil ve hiçbir zaman da olmayacak. Başından beri Xander'ı istiyordu. Ben onu elde etmesine yardım eden bir basamaktım ve şimdi kıskanç bir aptal gibi davranmak herkesin benim neyim olduğunu merak etmesine neden olacak. Son zamanlarda yeterince merak ettikleri bir şey.

"Pekâlâ. Bunu sen yaparsan biz kazanırız." Adını çoktan unuttuğum bakkal kız bir eliyle bana bir poşet uzatıyor, diğer eliyle de ön kolumu ovuşturuyor. Bana sırtıyor ve bunun gerçek bir ilgi mi olduğunu, yoksa benimle aynı şeyi mi gördüğünü ve benim de onu kıskandırmak için bir plan mı yaptığımı anlayamıyorum.

Madison'ın az önce söylediklerine bir kahkaha daha atan Xander'a bakıyorum, ardından bir kıkırdama daha geliyor ve ona çok kızmış olabileceğimi düşünüyorum. Bugünlerde tanıdığımız her kadının ona aşık olmasını sağlayacak kadar hayalperest olduğu için yumruğumu çenesine indirmek istiyorum. Son birkaç yıldır böyle olduğunu hatırlamıyorum. Görünüşe göre

kendi adil payımızı alırız. Bunun bir rekabet olduğunu hiç hissetmedim. Ama onu Madison'la izlerken? Hasta olacaktım gibi hissediyorum.

"Tamam." Bakkal Kız'dan poşeti aldım ve sertçe fırlattım. Tahtayı hedeflediğime yemin edebilirim, ama gerçek hedefin üzerine düşüyor.

"Siktir!" Xander küfrediyor ve bana bakıyor. Dikkati Madison'dan ayrılıyor ve o da başını kaldırıp bana bakıyor.

"Oh kahretsin!" Aptal rolü yapıyorum. "Sanırım bu gece benim için bir bira fazla geldi." Gülmeye zorluyorum ve Bakkal Kız da benimle birlikte gülüyor, görünüşe göre Xander ve Madison'ın kıkırdama şenliği bölündüğü için mutlu.

"Evet, hedef biraz şaşı dostum. Belki bir sonraki su olur?"

"Ya da bir bira daha." Elimdeki boş birayı burada bulunan derme çatma çöp sepetine atıyorum. "Yine de iyi oyundu. Ben içeri giriyorum."

Oyunu ve kızı kazanabilirdi. Madison'a bakıyorum ve sonra tekrar ona. Mükemmel bir çift olurlardı.

Xander bana sorgulayan bir bakış atıyor ama beni durdurmak için hareket etmiyor ve ben de onun burada hayran kulübüyle kalmasına izin vermekten çok mutluyum. Olayları izlemeden de Madison için mutlu olabilirim. İçeri girdiğimde, biramı almak için Tobias ve flörtünün etrafından dolanıp mutfak tezgahına yaslanmak zorunda kalıyorum. Shelby ve erkek arkadaşının da dikkat çekici bir şekilde ortalıkta olmadığını fark ediyorum. Umarım bu gece çok gürültü yapmazlar çünkü sanırım bu evde herkes gönlünce sevişirken sadece ben, yatağım ve biram var. Tavana bakıp, yarın sabah kahvaltıda en iyi arkadaşım ile birlikte olduktan sonra bu şekilde istediğimi hatırlayabildiğim ilk kızı görmenin ne kadar harika olacağını hayal edebiliyorum. Bu mükemmel bir şey.

En azından yirmi dakika sonra biramı bitirdiğimde kapı açılıp hemen kapanıncaya kadar. Madison'ın uyanık olup olmadığından emin değilmiş gibi parmak uçlarında yataklara doğru ilerlediğini görüyorum. Burada ne yaptığını bile bilmiyorum. Belki iç çamaşırı ya da geçen gün marketten aldığı prezervatifleri arıyordur. Hareket etmiyorum. Son dakika tavsiyeleri ya da cesaretlendirici sözler duymak istemiyorum. Bu beni öldürür.

"Quentin?" diye fısıldıyor.

Sikeyim.

"Evet." Hareket etmiyorum, sadece gözlerimi kapatıyorum.

"Geri gelmedin."

"Yorgundum."

"Oh." Yatağın kenarına oturuyor ve gecenin erken saatlerinde sürdüğü parfümün kokusunu alabiliyorum. Şampuanıyla karışıyor ve bu kombinasyon hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Yüzünü görebilmek için gözlerimi aralıyorum. Bana merhamet etmesi için sessizce yalvarıyorum.

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve gözleri üzerimde geziniyor. Henüz yatmak için üstümü değiştirmedim.

"Sadece düşündüm... Bilmiyorum. Belki bir şeyler yapmak istersin. Ama eğer yorgunsan..."

"Bir şey ister misin?" Ona bir bakış attım.

"Evet. Yani... Belki başka bir adım deneyebiliriz diye düşündüm."

destek alarak yatakta hafifçe doğruluyorum. Söyleyeceğim şey için kendimden nefret ediyorum çünkü onunla daha fazla zaman geçirebileceğim anlamına gelseydi başka bir adım icat etmeyi çok isterdim. Ama Xander'ın bu gece ona nasıl davrandığını gördüm. Eğer bir şansı varsa, o da şimdi. Eğer tam bir bencil pislik olmayacaksam, bunu ondan çalmayacağım.

"Bunun için daha fazla adım yok. Temel konuları ele aldık." "Ah... Sadece düşündüm ki..." diye devam ediyor ve kapıya doğru bakıyor. "Ve eğer onu istiyorsan, şansını kaybediyorsun. Bakkal Kız kıskanıyor bu gece seninle."

"Beni kıskanıyor musun?"

"Sen ve Xander çok sıkı flört ediyordunuz. Onu istiyorsan, o senin yerini almadan önce git onu al."

"Flört etmiyordum. Sadece oyun ve bana anlattığı bir şey hakkında gülüyorduk."

"Durum ne olursa olsun... oraya gitmelisin." "Ama ben hazır değilim."

Oh. Lanet olsun. Ona baskı yapmak istememiştim.

"Oh tamam. Peki, değil. Sen kadar bekle. Yine de onu engellemek istiyorsan dışarı çıkıp biraz daha şaka falan yapmalısın." Madison'a gülümsemeyi teklif ediyorum. Sadece yarısını yapabildiğimi hissettiğim bir gülümseme.

"Hayır, yani... Sanırım seks için hazırım, ama onunla değil." Bir saniye sonra eli kalçamdaydı ve ne istediğini anladım. Bu gece kaldırabileceğimden çok daha fazlası.

"Xander için senin antrenmanın olamam." "Neden olmasın? Gerisini biz hallettik."

"Çünkü bu senin ilk seferin. Gerçekten istediğin biriyle olmalı." Burada büyüklük bende kalmalı ama bunu söylemek acı vermiyorsa ne olayım.

"Gerisi benim de ilk seferimdi. Yani ilk birkaç şey değil ama..." diye devam ediyor ve yüzümü inceliyor.

"Muhtemelen bunu da yapmamalıydık ama kendimi ." "Bu mudur yani?" Loş ışıktaki gözlerinin sertleştiğini görüyorum.

"Öyle demek istemedim, Madness. Siktir..." Elini uzattım, o da almama izin verdi. Başparmağımı elinin arkasında gezdirdim. "Yani, sen çok akıllı ve güzelsin. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım. Bunları aldığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Onları hak etmiyorum. Xander iyi bir adam. Özverili. Senin gibi dürüst ve düşünceli. Aynı dünyadan geliyorsunuz. İkiniz... bu mantıklı. Bu yüzden ondan hoşlanıyorsun. O seni incitecek hiçbir şey yapmaz."

"Ama sen yapardın?"

"Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyorsun." "Ben sadece seni istiyorum."

Yatağın altına girip tırmanmadan önce sözlerini anlamaya ancak zamanım oluyor. Elleri tişörtümün altında gezinirken bacakları kalçalarımın sarılıyor. Aynı anda her yerde ve vücudum onun dokunuşu altında lanet bir kibrit gibi yanıyor.

Kalçalarını kavrayıp altımda çeviriyorum, onu yatağa sabitliyorum ve boğazını öpüp kulak memesini ısıriyorum. Altımda kıvranıyor, bacaklarını açıyor ve kalçalarını benimkilerle buluşmak için eğiyor. Sikim şimdiden çok sertleşmişti. Onu kendim için talep etme düşüncesi. Onu benim yapma düşüncesi. Haykırışını duymak.

"Beni istemiyorsun." Karşı koymaya çalışıyorum. "İstiyorum."

"Peki ya Xander?"

"Artık Xander umurumda değil. Seni istiyorum Quentin."

"Xander'ı önemsiyorsun. Bu gece onunla flört ediyordun." "Çünkü sen *onunla* flört ediyordun."

"Ben-ne? Kıskaç mı, Madness?" Kendime rağmen sırtıyıyorum. Nedense bu beni eğlendiriyor. Bu mükemmel kadının beni kıskanması -kötü kararlar veren bir tren enkazı.

"Belki."

"Benden hoşlanıyorsun," diye düşünmeden yüksek sesle söylüyorum çünkü farkına varmak bir ton tuğla gibi çarpıyor yüzüme.

"Bana karşı olan tavrın... Hiçbir erkek bana senin gibi davranmadı. Sanki önemliymişim gibi. Ne düşündüğümü ve neyi sevdiğimi önemsiyormuşsun gibi. Beni güldürüyorsun ve boşalmamı sağlıyorsun. Bana her şeyi hissettiriyorsun. Gerçekten. Ve tüm bunları böyle sakladığına inanamıyorum."

"Her şeyi saklamak mı? Saklamıyorum."

"Öylesin. Xander'ın olduğu her şey değilmişsin gibi davranıyorsun. Sen daha fazlasısın." Karanlıkta bunu fısıldıyor ve eli kalbime gidiyor, avucunu göğsüme bastırıyor. Benim bu kadar iyi bir insan olduğumu düşünmesi içimde bir şeyleri kırıyor. Özellikle de böyle düşünmesi gereken son kişi o iken.

"Daha fazlası olsaydım, sana en başta dokunmazdım. Yardım istemenden faydalandım. Ellerimi üzerinde gezdirdim." Saçlarını geriye taradım ve parmaklarımı boğazından aşağıya, köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim.

"Benden faydalandı..." Gülüyor ve gözlerini deviriyor. "Çok tecrübeli olmayabilirim ama saf değilim. Bana dokunmanı istedim."

"O zaman neden her şey Xander hakkında?" Onun şaşkın ifadesine kaşlarımı çatıyorum.

"Gerçeği itiraf etmektense her şeyin onunla ilgili olduğunu söylemek daha kolay. Ve sen bana nelerden hoşlandığımı sorarken... aynı zamanda hoşlandığın her şeyi söylemekle meşguldün."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet. Tırnaklarımı teninde gezdirmemden hoşlanıyorsun. Sana ne kadar iyi olduğunu söylememden hoşlanıyorsun. Son kısmın egonla ilgili olduğu konusunda şaka yapardım ama sanırım buna gerçekten inanacak kadar duymadın."

"Bunu senden duymak gerçekmiş gibi hissettiriyor."

İtiraf ediyorum. "Çünkü öyle. Öyleyiz. Sanırım öyleyiz."

Bir şekilde eli göğsümde, kalbime sarılmış ve ben sadece o birkaç kelimeyle ona aitim. Gittim ben. Ben onunum.

M adison

Bir an sonra dudakları dudaklarıma çarpıyor -şimdiye kadar benden esirgediği türden bir öpücük. Bana tapıyormuş ve beni eşit ölçüde yiyip bitiriyormuş gibi hissettiren bir öpücük ve ben hepsini istiyorum. Her şeyini.

Elleri vücudumda geziniyor ve ben de bir bacağımı onunkine, kollarımı da boynuna doluyorum. Xander, kardeşim ya da Quentin dışındaki herhangi biri umurumda değil. Çünkü ona karşı hissettiklerimi hiç hissetmemiştim. Bu tür bir acı her santimetrekaresi eritiyor. Onun düşünceleri günümün her anını yiyip . Bana her dokunuşunu nasıl da arzuluyorum. Xander'a olan aşkım onun yanında çocukça kalıyor.

Hava almak için ayağa kalktığında, yüzünü boynumun kıvrımına gömüp aralıklı olarak nazıkçe öpüyor ve zihninin çelişkili düşüncelerle çalkalandığını söyleyebiliyorum.

"Seni istiyorum." İtirafımı tekrarlıyorum çünkü bunun ne kadar doğru olduğunu bilmesini istiyorum.

"Bu gece içiyordun," diye savunuyor.

"Bir bira içtim. Zihin açıcı bir şey değil." Ben de karşılık verdim.

"Siktir..." İnliyor ve üzerimden yuvarlanarak dar yatakta yanıma düşüyor.

"Seni istiyorum Madison, ama..."

Kalbimin

hissediyorum. "Ama

ne?"

"Doğru adam için bu kadar bekledin. Daha önce yaptıklarımız neyse de bu..."

"Senin doğru adam olduğunu düşünmem önemli değil. Buna kendim karar veremez miyim?"

"Öylesin." Derin bir nefes alıyor ve gözlerini kapatıyor. "İstediğin bu mu? Gerçekten mi?" Sonra gözlerini açıyor ve benimkilere bakıyor. Orada kaçıramayacağım bir ciddiyet var. "Yoldan çekilmek ve böylece seyahate çıktığında bu konuda endişelenmemek mi?" Onun da kendini savunmasız hissettiğini fark ediyorum. Tüm bu hisler meselesi gerçekten de iki yönlü işliyor olabilir. Midemde kelekler uçuşuyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum çünkü artık gerçeği itiraf etme zamanı geldi. O nedenini bilmeden bunu yapmak istemiyorum. "O kısım değişti."

Koyu mavileri benimkileri yakalıyor ve delici bir bakışla bana sarılıyor. "Ne değişti?"

"Artık mesele yoldan çekilmek değil."

"Hayır mı?" Ve yemin ederim gözlerinde umut görüyorum. Ki bu mümkün olamaz. "Hayır. Bunu istiyorum. Seninle birlikte."

Gözleri benimkileri arıyor. "Ben de seni istiyorum."

Gülümsüyorum ve onu usulca öpmek için eğiliyorum. "Öyleyse bana sahip ol."

"Eğer eminsen. Emin olmak zorundasın. Bu konuda kendini rahat hissetmen için ne gerekiyorsa yapacağım ama emin olmadığın zaman bir şey söyle. Tamam mı?"

"Eminim." Ona güven veriyorum.

Elleri yanlarımda gezinirken dudakları yine dudaklarımda, yumuşak darbelerle öpüyor beni. Dalgınca gömleğine uzanıp eteklerini çekiyorum ve o da doğruluyor. Üst ranzaya çarpmamaya dikkat ederek başının üzerinden yırtıp kenara fırlatıyor, ben de aynısını kendiminkiyle yapıyorum. O kemeriyle uğraşırken parmaklarım sütyenimin kopçalarına gidiyor.

Ne kadar iyi görüldüğü dikkatimi dağıtıyor. Vücudundaki her kasın nasıl hareket ettiğine ve dövme cildinin bu ışıktaki nasıl görüldüğüne. Saat beş yönündeki gölgesi çenesindeki her açıyı çok daha keskin gösteriyor. Beni bakarken yakalıyor ve kaşları soru sorarcasına kalkıyor.

"Sana bakmak gerçekten çok güzel." Sütyenimi çıkarırken ona sırtıyım. Gözleri önce yüzümde, sonra göğsümde geziniyor ve meme uçlarımda onun bakışları altında boncuk boncuk olmaya başladığı yere düşüyor.

"Seninle kıyaslanamaz bile. Çok güzelsin." Elleri karnımda gezinirken yarı konuşuyor, yarı mırıldanıyor. Eğiliyor ve

Göğsümün alt tarafını öpüyor ve sonra göğüs kafesimin üzerinden geçip göbek deliğimi geçerek kotumun üst kısmına doğru ilerliyor.

Yavaşça düğmelerini açıyor, çalışırken üst kısmını öpüyor ve ben ona yardım etmek için şilteden kalkarken nazikçe kalçalarımın aşağı çekiyor. Onları attıktan sonra dudakları bana geri dönüyor. Parmakları nazikçe külotumun bandına takılarak beni daha fazla ortaya çıkarıyor, ağzı geri çekilen kumaşın ardından bir iz bırakıyor. Gözlerimi kapatıyorum, bunun her anını hatırlamaya çalışıyorum. Beni nasıl hissettirdiğini, nasıl görüldüğünü, bana nasıl dokunduğunu - bununla ilgili her şeyi ve onu ne kadar çok istediğimi.

Beni usulca öpüyor ve parmaklarımı yastığın kenarına sarmamı sağlayana kadar dili kısa nazik vuruşlarla klitorisimin üzerinde geziniyor.

"Daha fazlasını mı istiyorsun? Denemeyi düşünmeden önce sırlıslık olman lazım. Seni incitmek istemiyorum." Bana bakıyor, bu açıdan kesinlikle şeytani görünüyor.

"Evet. hissetmeni seviyorum."

Parmaklarını külotumun kenarlarına doluyor ve yavaşça kalçalarımın aşağı ve baldırlarımın üzerinden çekerek pantolonumla birlikte yana fırlatıyor. Artık tamamen çıplak olduğum ve onun hâlâ yarı giyinik olduğu kaçmıyor. Bu beni biraz utangaç hissettiriyor ve o da bunu hissederek bir süre sonra pantolonunu ve boxer'ını çıkarıyor.

Onu bu şekilde, tamamen çıplak ve çıtırçıplak görmek kabul edilmesi zor bir şey. Kollarının ve göğsünün üzerinde, karnının üzerinde ve yanlarında uzanan dövmeler çok güzel. Kalçaları, yurtdışında çalışarak zaman geçirmeyi planladığım heykellerden birine ait olabilirmiş gibi görünüyor. Aleti *çok büyük*. Onu kıyaslayabileceğim pek bir şey yok ama şimdiye kadar şahsen gördüklerimden kesinlikle daha büyük. Onu incelediğimi görünce biraz sırtıyor. Gülümsemesinin parlaklığı ve gözlerinin bu ışıktaki parlaması nefes kesici. Her bir parçası öyle ve ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemiyorum.

"Benim için biraz daha açılır mısın?" diye soruyor, ağzı tekrar üzerime gelmeden hemen önce ve ben gözlerimi kapatıp dilimi ısırmak zorunda kalıyorum. Ev insanlarla dolu ve hiçbirinin buraya gelip bizi bulmasını istemiyorum. Tek üzüntüm bu - bu gece ev bize ait değil.

Dili klitorisimin üzerinde geziniyor ve parmakları içime giriyor. Beni ne kadar ıslattığını hissedebiliyorum ve onun hissettiklerine odaklanıyorum. Nasıl tüm

Vücudumdaki küçük sinir uçları onun dokunuşuyla aydınlanıyor. Ama kalbim çarpmaya başlıyor ve bundan sonra olacakları düşündüğümde yüzeyin hemen altında gergin kelebekler uçuşuyor.

"Bana anlatır mısın? Yaklaştıkça? Sinirlerime iyi gelir," diye fısıldıyorum ve bana bakmak için bakımına ara veriyor. Yüzü benimkini inceliyor ve kalçamın iç kısmını öpüyor.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Eğer daha fazlasını yapmaktan çekiniyorsan seni bu şekilde boşaltabilirim. İnan bana, bunu yapmayı ben de çok seviyorum."

"Hayır, istiyorum. Sadece benimle konuşma şeklini seviyorum. Yardımcı oluyor ve bu... seksi bir şey mi?" Gergin bir kahkaha attım ve o da bana sırtıttı.

"Deneyebilirim. Sadece emin değilsen, beni durdurur musun?" "Durduracağım. Söz veriyorum."

Beni öpüyor ve sonra nefesim kesilene kadar dilini üzerimde gezdiriyor, sanki benden hangi sesleri çıkarabileceğini görmekten hoşlanıyormuş gibi beni tekrar çalıştırıyor.

"Tadın çok güzel. Seni her gece böyle yiyebilirim ve bu asla yeterli olmaz. Ne kadar mükemmel olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve ona utangaçça sırtıtıyorum ama klitorisimi emmeye başlayana kadar sessiz kalıyorum, kalçalarım umutsuzca onu daha fazla aramak için kendi iradeleriyle yükseliyor.

"Oh lanet olsun..." Elimde olmadan çıkan küçük sesleri bastırmak için elimi ağzıma götürerek fısıldıyorum.

Parmakları diliyle birlikte beni nazikçe çalıştırıyor ve benden uzaklaştığında orgazmımın çiçek açmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Önce seni böyle boşaltmak istiyorum. Lütfen?"

Lütfen deme şekli neredeyse beni çileden çıkarmaya ve söylememem gereken şeyleri söyletmeye yetiyor. Kardeşimin başka bir arkadaşı olduğunu bile unuttuğumu ve Quentin'e aşık olabileceğimi itiraf ediyorum.

Ama onun yerine evet anlamında başımı sallıyorum ve ağzı bana dönüyor. Fazla sürmüyor. Saniyeler sonra serbest kalmamın peşine düşüyor, yüzüme bir yastık bastırıyor ve çıkardığım sesleri bastırmaya çalışıyorum. Sonunda rahatladığında ve yoğunluğu azalmaya başladığında, yastığı çekiyorum ve karnımı öpüp beni incelerken küçük bir kahkaha atıyor.

"Dağınık bir saçın var." Bana başını sallıyor ve ben de mahcup bir sırıtışla saçımı hızla geriye tarıyorum.

"Oops." Omuz silktim. "Bu... iyi miydi?" Söyleyecek sözüm yok. Onları benden alıyor.

"İyi, ha?" Beni durumdan memnun bir şekilde bana sırtıyor. "İyiden de öte."

"Çıkardığınız sesler de iyiden daha iyi."

İşin çoğunu o yapıyor olsa da, şu ana kadar bu işi tamamen batırmadığım için biraz gurur duyuyorum.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Şimdi..." kalçamı öpüyor. "Nasıl hissediyorsun?" "İyi."

"Çok mu hassas?" Başparmağını klitorisimin üzerinde hafifçe gezdiriyor ve küçük bir kıvılcım hissediyorum.

"Biraz hassas ama çok fazla değil."

"Denemek ister misin?"

"Evet."

"Pekala. Ben gidip prezervatif alacağım." Beni tekrar öpüyor ve sonra odanın diğer tarafındaki çantasına doğru gözden kayboluyor. Folyonun yırtılma sesini duyuyorum ve yatağa geri dönmeye önce gölgeler arasında hareket edişini izliyorum.

Tekrar yastıklara yaslanıyorum ve bacaklarımı açıyorum, o da bacaklarımın arasında diz çöküyor, gözleri vücudumda geziniyor.

"Çok güzelsin. Ve vücudun gerçekten... Sanırım bundan sonra tek göreceğim şey bu olacak." Eğilip dizimin iç kısmını öpüyor ve sonra üzerime geliyor, bacaklarımın arasında hissettiğimde vücudu benimkinden birkaç santim uzakta.

"Hiç bir erkeği seni istediğim gibi istemedim." İtiraf ediyorum.

"Seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

Dudağımı ısıırıyorum ve ona gülümsüyorum. Hissettiğim baş dönmesini bastırmaya çalışıyorum. "Sen olduğuna sevindim."

"Ben de öyle. Nazik olmaya çalışacağım ama bilmelisin ki ilk seferinde muhtemelen o kadar da iyi hissetmeyeceksin. Canın yanacak. Eğer durmamı istersen söylemen yeterli. Yavaş gideceğim, tamam mı?"

"Tamam." Başımı salladım.

Boynumun kenarından öpüyor ve parmakları bacaklarımın arasından kayıyor ve klitorisimin üzerinden geçip içeri kaydırarak beni test ediyor. Gerginim ama beni güvende hissettiriyor. Bunca zamandır bana karşı o kadar dikkatli davrandı ki ona güvenim sonsuz. Bana karşı sabırlı olduğu için çok minnettarım.

Kendini benimle aynı hizaya getiriyor ve ucunun bana süründüğünü hissedebiliyorum. Bir nefes alıyorum ve bacaklarımı ona göre biraz daha açıyorum. Büyük hissediyor. *Gerçekten* büyük. Ama ben bakireyim, bu yüzden herkesin büyük hissedeceğini tahmin ediyorum.

"Hazır mısın?"

"Hazır."

İleri doğru bastırıyor ve içeri doğru itmeye başladığını hissedebiliyorum. Gerginlik ve küçük bir acı. Eli yukarı kayıyor ve başparmağının ucu klitorisimin üzerinde kayıyor, kalçalarını hareket ettirirken nazıkçe daireler çiziyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ona odaklanmaya çalışıyorum. Beni esnetirken aynı zamanda arzu kabarmalarını da ortaya çıkarıyor.

"Nefes al," diye fısıldar. "Nefes alırsan bunun faydası olur. Üzerimde bayılmanı istemiyorum."

Gözlerimi açtığımda kaşları çatık ama mavi gözlerinde şakacı bir bakış var. Ardından gelen gülümsemeye engel olamıyorum.

"Bu sadece çok fazla. Sen *çoksun*. Biraz acıtıyor."

"Durmamı ister misin?" Ses tonunun gergin olduğunu ve benimle bu kadar yavaş ilerlemeye çalıştığını söyleyebilirim.

"Hayır. Neredeyse geldi, değil mi?" Ben soruyorum.

Göğsünden bir kahkahayı bastırmaya çalışıyormuş gibi yumuşak, derin bir ses geliyor. "Delilik, neredeyse hiç içeride değilim. Çok . Durabiliriz eğer iyi hissettirmiyorsa. Canının yanmasını istemiyorum."

"yok. Acıyacağınızı biliyordum. Araştırma yapmıştım. Hatırladın mı?"

"Evet. Araştırma yapmışsın." Sırıttıyor. "Nerenin iyi hissettirdiğine odaklan. Bu yardımcı oluyor mu?" Başparmağı yine klitorisimin üzerinde dolaşıyor.

"Evet," hassas bir yere vurduğunda küçük bir nefes verdim ve kalçalarımı öne doğru salladım, bu süreçte onu daha fazla aldım.

"Oh lanet olsun..." İnliyor ve gözleri kapanıyor. "Ben... Sen... Çok iyi hissediyorsun."

"Sadece yap." Ona yalvarıyorum çünkü benim için kendini tutmak zorunda kalmasını istemiyorum. "Seni istiyorum. Lütfen. Sadece sik beni, Quentin."

"Siktir, tamam..." diye fısıldıyor tüm konsantrasyonu içimde olduğu yere dönmeden önce.

Kendini içeri bırakıyor ve nefes alış verişinden olabildiğince yavaş ve dikkatli olduğunu anlayabiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum çünkü onunla o kadar dolu hissediyorum ki patlayabilirim. Ama nerede olduğuna odaklanmaya devam ediyorum.

Beni başka bir orgazm için çalıştırıyor. Uyluklarımın arasında Quentin Undergrove olduğu gerçeğine odaklanıyorum. Bunu ilk kez *onunla* yapıyorum.

"İşte. Kahretsin..." diye tekrar küfrediyor ve tam gözlerimi açtığımda bana bakıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Nasıl hissediyorum?" Alnının kırışmasına neden olan gerginliği kırmayı umarak ona takılıyorum.

O da karşılık olarak sırtıyor. "Sanki seni hak etmiyorum." "Her şekilde seninim."

"Ne ." Gözleri bir an benimkileri aradı. "Ben . Eğer-"

Elimi ağzına götürüyorum. "Biliyorum. Sana söyleyeceğim. Şu andan itibaren sadece edepsiz şeyler söyle, tamam mı? Bir şeye ihtiyacım olursa söylerim."

Avucumu öpüyor ve hareket etmeye başlıyor. Bunu yaptığında enfes bir acı hissediyorum. Yarı zevk, yarı acı. Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum, beni sikerken kaslarının çalıştığını hissediyorum ve hazzının yumuşak iniltilerini dinliyorum. Bunun sebebinin ben olmamı seviyorum.

"Siktir. Çok sıkısın, Madness. Mükemmel hissediyorsun." "Muazzam hissediyorsun."

İçinden bir kahkaha yükseliyor. "Tam da her erkeğin duymak istediği şey."

"Sadece beni kırma." Gülüyorum, parmaklarım omuzlarında oynuyor. Sonra yüzü ciddileşiyor, sanki yanlış bir şey söylemişim gibi. Gözleri benimkileri inceliyor ve sonra tekrar konuştuğunda beni tutuyor.

"Seni kırmayacağım. Beni kırmayacak mısın?"

Bu adamın ona herhangi bir şeyi bu kadar güçlü hissettirebileceğini düşünmesi kalbimi göğsümde çarptırıyor ve başımı sallıyorum. "Anlaştık."

Beni öpüyor ve sonunda rahatlamış gibi hızını artırarak beni biraz daha kuvvetle becermeye başladığında bacaklarımdan birini ona doluyorum. Dudakları ağzımdan ayrılıyor ve çenemin üzerinden boğazıma doğru ilerliyor.

"Daha fazla dayanamayacağım. Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı ve ıslak."

"Sorun yok. Daha iyi hissediyorum. Daha az acı.... daha çok İyi mi?" Şu anda kelime dağarcığımın yetersizliğini düşünüyorum. Jane bekaretini kaybederken çok daha iyi kelimeler bulabilirdi. "Ama tekrar boşalabileceğimi sanmıyorum. Sadece senin için endişeleniyorum. Boşaldığını hissetmek istiyorum."

"Emin misin? Ağzımı tekrar kullanabilir miyim? Farklı bir şey deneyebilir miyiz?"

"Sadece seni hissetmek istiyorum." Başımı sallıyorum çünkü bu doğru. Şu anda kendim umurumda değil. Tek istediğim Quentin'in içimdeyken parçalandığını görmek. Bunun benim yüzümden olduğunu bilmek. Benim yüzümden.

"Tamam," diye gönülsüzce kabul eder.

Çok uzun sürmüyor ve vücudunun titrediğini hissedebiliyorum. İçinden kısık bir inilti çıkıyor ve derin bir nefes alıyor. Bir an sonra içimden çıkıyor ve onu kaybettiğim için biraz acı hissediyorum.

"İyi misin?" Gözleri açıldı ve beni inceledi. Yüzünde tam olarak okuyamadığım bir şey var. Parmakları saçlarımla oynuyor ve ben avucunu öpüyorum.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Cevap vermeden beni usulca öpüyor, o kadar şefkatli ki sanki beni ne kadar önemseydiğini bildiğimden emin olmak istiyor. Bu onun için seksten fazlası. Onu birkaç dakikalığına öpüyorum ve sonra gitmeme izin veriyor, nefesimi tutuyorum ve zihnimin tüm bunların yüksekliğinden aşağı inmesine izin veriyorum. Yana doğru yuvarlanıyor ve sonra oturuyor.

"Prezervatifi ben halledeyim."

Tekrar ayağa kalkıyor, ben külotumu ve tişörtümü giyerken odanın uzak tarafındaki gölgelerin içinde kayboluyor. Normalde siktiği kadınların bu noktada ne yaptığını bilmiyorum. Muhtemelen yurt odalarına geri dönüyorlar ya da hangi partideyseler oraya gidiyorlar. Aptalca bir şey yapmadan ya da söylemeden önce kendime bir dakika ayırmam gerektiğini düşünüyorum, bu yüzden kot pantolonumu alıp giymeye başlıyorum.

Geri döndüğünde, o da giyinmeye başlamadan önce bana bir soruyla bakıyor.

"Sadece tuvalete gideceğim." Açıklıyorum.

"Tamam." Başını sallıyor ama göz ucuyla beni izliyor.

Birkaç dakika sonra yatak odasına döndüğümde, yatakta uzanmış beni bekliyordu. Odaya girip yatmak için soyunmaya başladığım anda gözleri benimkilere kayıyor.

"Bu bölümün nasıl geçtiğini bilmiyorum." Omuz silkiyorum, ona gergin bir gülümseme veriyorum. "Nasıl istersen öyle . Gelip burada benimle oturmak ister misin?"

Bir dakikalığına?"

Yanına gidip ranzaya kayıyorum ve üstümüzdeki yatağın altındaki çıtalara bakıyorum.

"Bana moral konuşması falan yapmana gerek yok. Ben iyiyim. Biraz ağrım var ama iyiyim."

"Emin misiniz? Konuşmak istersen ."

"Konuşmaya ihtiyacım yok. Uyumana izin verebilirim."

"Madness, eğer konuşmazsan sinirleneceğim. Sen hep konuşursun. Yaptığımız şey senin için büyük bir şeydi. Benim için de büyük bir şey, gerçekten. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben sadece... konuşarak bunu mahvetmek istemiyorum. Şu anda harika kelimelerim olduğunu sanmıyorum ve ben... Özeldi ve sen mükemmeldin. İstediğim her şey." Ona bakıyorum ve yine beni izliyor, ona doğruyu söylediğimden emin olmak ister gibi beni inceliyor.

"Tamam," diye fısıldıyor, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve başparmağını çenemde gezdiriyor. "Konuşmak zorunda değiliz. Ama bu yatakta benimle kalır mısın?"

"Bunu yapabilirim." Ona gülümsüyorum ve o da yan dönüp kolunu ortama doluyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ayaklarımı tekmelememek için kendimi zor tutuyorum çünkü bu benim için yeni bir şey olabilir ama bunun bir anlamı olduğunu biliyorum. Onun için bir anlam ifade ettiğimi.

"Güzel." Alnımdan öpüyor ve uzun zamandır hatırladığım en mutlu şekilde kollarında uyuyakalıyorum.

OceanofPDF.com

Q uentin

ERTESİ SABAH kollarımda kıpırdadığını hissettiğimde yarı uyanıktım. Kıcı bana yaslanmıştı ve teni benimkine karşı sıcak ve yumuşaktı. İkimiz de hala yorganın altında kıvrılmış, bu küçük yatakta birbirimize sokulmuşuz, güneş pencereden içeri girmeye başlıyor ve bununla ilgili her şey - onunla ilgili her şey - doğru geliyor. Kendime karşı dürüst olursam mükemmel hissediyorum.

Omzunun üzerinden bana sırtıyor ve yüzünü bana dönüyor, beni öpüyor ve bir bacağını benimkinin üzerinden geçirip baldırımın altına sokarken kıvrımlarını vücuduma bastırıyor. Birkaç dakika boyunca onu öpüyorum, ta ki öpücükten daha fazlasına dönüşene kadar, elleri tenimde geziniyor ve kalçaları sikimi sıyrana kadar öne doğru sallanıyor. Çoktan sertleşmeye başlamıştım ve bu küçük ön sevişme için olması gerekenden daha ıslaktı.

"Acımıyor mu?" Boynundan aşağıya doğru öperken fısıldıyorum. "Birazcık."

"O zaman biraz ağırdan almalıyız."

"Yani sadece ağzımla mı?" Bana sinsi bir sırtış atıyor ve vücudumdan aşağı doğru kaymaya başlıyor, çarşafı da birlikte çekiyor ve klimadan gelen serin hava tenimin üzerinde kırbaçlanıyor, elleri etrafımı sararken kalçalarımın arasındaki sıcaklığıyla tezat oluşturuyor. Dilini kaydırıyor

Sikimin ucunu okşadı, bir an sonra da ağzının tadıyla beni kızdırdı.

"Kahretsin, ağzın çok iyi..." İnliyorum, gözlerim kapanmaya başlıyor.

Parmak eklemlerimin kapıya sertçe vurulmasıyla irkiliyorum ve bir an sonra kapı açılıyor. Madison ve Tobias'ın babası, Koç Westfield, heybetli varlığıyla çerçeveyi dolduruyor.

"Tamam. Sadece giyin, Tobias." Başı ağır çekimde dönüyor ve gözleri bize odaklanmadan konuşmaya başlıyor. "Madison, kalk tatlım. Buraya erken geldim. Gidip kahvaltı yapacağız-" Cümlesinin ortasında durdu. Gözleri irileşiyor ve burun delikleri açılıyor.

Madison ciyaklayarak yorganı başına çekiyor, dalıyor ama yine de yüzümü örtmeye yetmiyor. Ben de Koç Westfield'a bakmak zorunda kalıyorum, o kadar kızarıyor ki kalp krizi geçirmek üzere olabileceğini düşünüyorum.

"Undergrove, eğer o çarşafın altındaki benim kızımса ve bardan aldığın bir fahişе değılse, seni kendim öldürürüm."

Madison'ın kolları beni sarıyor ve çarşafın altından fırlıyor. Yüzünde öfke vardı ve sarı saçları dün gece yaptığımız seks ve şu anda yorganın altında olması nedeniyle dağılmıştı.

"Kimseyi öldürmüyorsun. Sen de kendi işine bakabilirsin."

"Sen benim lanet işimsin." Burnunu sıkıyor. "Tanrı aşkına. Siz çocuklar birkaç gün üst üste biraz mantıklı davranamaz mısınız? Biriniz beni öldürecek."

"Ne oluyor lan?" Tobias babasının yanında belirdi ve omzunun üzerinden ona bakıyor. Gözleri benimle Madison arasında gidip geliyor, çeşitli öfke-şok, inançsızlık ve nihayet kendi öfkesi arasında gidip geliyor. Çenesi geriliyor ve gözleri kararlı bir şekilde bana dikiliyor.

"Babam bana vajinamla ne yapacağımı söyleyebileceğini sanıyor."

"Vajinan. Tanrı aşkına Madison." Koç Westfield elini kapının çerçevesine vurdu. "Giyin lan. Ve sen." Beni işaret ediyor. "Defol git lanet olası evimden. Tobias'a senin çöp olduğunu uzun zaman önce söyledim." Tobias'a döndü ve onu iterek geçti. "Belki şimdi güneşin altındaki her şeyi biliyormuş gibi davranmak yerine bana inanırsın."

Tobias itiraz etmek için ağzını açıyor ama sonra vazgeçip tekrar kapatıyor ve dikkatini bize veriyor.

"Babamın onunla böyle konuşmasına izin veremezsin. O bir çöp *değil*. Ve vücudumla ne yaptığım babamı ilgilendirmez." Madison yanımda bir öfke topuna dönüştü.

"Giyin Mads." Tobias'ın tek söylediği bu, gözleri benimkilere kayıyor. Bana baktığında başını hafifçe sallaması, arkadaşlığımızın bittiğini anlamam için gereken tek şey.

Tobias kapıyı arkasından kapatıyor ve Madison bana dönüyor. Bana bakarken gözleri çılgına dönmüştü, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Çok özür dilerim. Onu dinlemeyin. O bir pislik. Ve Tobias bunu atlatacaktır. Her şeyi açıklayacağım."

"Ne açıklayacaksın?" Yavaşça soruyorum, yavaş yavaş her şeyi berbat ettiğim gerçeğiyle yüzleşmeye başlıyorum.

"Senin... senden hoşlandığımı ve tüm bunların benim fikrim olduğunu."

"Senin fikrin Xander'ı baştan çıkarmana yardım etmemdi. Bence bunu onlara söylememeliyiz." O devam ederken ben yataktan kalkıp pantolonumu ve gömleğimi giyiyorum.

"Bu sadece bir bahaneydi. Sana söylemiştim. Senden hoşlandım, senden hoşlandım. Ben... Sana karşı bir şeyler hissediyorum Quentin ve hiçbir şeyden pişman değilim. Babam biraz sinirlidir ve ailelerimizin anlaşılamadığını biliyorum ama bunu atlatacaktır. Söz veriyorum. Zaman alır ama sonunda beni dinler. Onunla konuşmakta iyiyimdir. Açıkçası kardeşlerimden daha iyiyim. Annemden bile daha iyiyim. Sadece onunla konuşmam için bana bir şans verin."

Eşyalarımı çantama koyuyorum ve sesine sızmaya başlayan paniği duyabiliyorum. Ama önemli olmadığını biliyorum. Babasını ikna edebilse bile. Benden nefret ediyor. Ve kızıyla yattığım için de nefret edecek. Bir de Tobias var. Ona karşı bir şeyler hissettiğim için bunu yaptığımı asla inanmayacak. Ondan hoşlandığıma. Her zaman yaptığım gibi önümdekini aldığımı düşünecek. Çünkü kendimi kontrol edemiyorum ve kendimden nefret ediyorum. Ancak bugün, sabahın soğuk ışıklarıyla yüzleşirken, gerçeği söylemek yerine tüm bunları ondan saklayarak en iyi arkadaşlarımdan birini mahvettiğim için yeni bir seviyeye ulaşabilir. Babası bunu uzun bir süre boyunca ona karşı kullanacak.

"Madison, sorun yok."

"Bana Madison deme. Bana öyle seslenemezsin." Ayağa kalkıyor, ben de ona bakıyorum ve gözlerimi ayırmak zorunda kalıyorum. Bu muhtemelen onu son görüşüm ve onu ağlarken, sefil bir halde hatırlamak istemiyorum.

Benim yüzümden. Gözlerimi kapatıp onu bu sabah olduğu gibi görebilmek istiyorum; beni öperken mutlu ve tatlıydı.

"Söyleyeceğin hiçbir şey şu anda babanı ve kardeşini sakınleştirmeyecek. Şu anda buradan gitmem gerekiyor."

İkimiz de kapıya doğru bakarken, koridorda tekrar yükselen sesler ve ardından ayak sesleri duyuyoruz. Kapı bir an sonra açılıyor ve Madison geri sığıyor, dün gece düşürdüğüm tişörtü göğsüne bastırarak örtünüyor. Kapıdaki Xander'dı. Gözleri ona kayıyor ve gözyaşlarını görünce bana dönüyor, sanki hayatında gördüğü en büyük pislikmişim gibi sertçe bakıyor.

"Eğer beş dakika içinde bu lanet evden çıkmazsan, onların atamayacağı dayacağı sana atarım."

Madison nefes nefese kalıyor ama ben sadece başımı sallıyorum ve eşyalarımı çantama atmaya devam ediyorum. Xander kapıyı arkasından çarpıyor ve ayak seslerinin geri çekildiğini duyuyorum. Madison kendi çantasından giysiler çıkarıyor ve bana dönmeden önce çabucak üzerini değiştiriyor. İçine başka bir şey koymamı engellemek için ellerini çantamın üzerine koyuyor.

"Quentin lütfen," diye yalvarıyor. "Onlara sakınleşmeleri için bir dakika ver ve onlarla konuşmama izin ver. Burada kal, ben hallederim. Her şeyin yolunda olduğunu görmelerini sağlayacağım. Ben iyiyim."

"Xander söylediklerinde ciddiydi ve şu anda diğer sorunlarımın üzerine bir de kırık kemiklerimin eklenmesini istemiyorum Madi-Madness. Sadece buradan çıkmama izin ver. Bu onların sakınleşmesine yardımcı olur."

"Nereye gideceksin? Araban yok."

"Kasabaya kadar yürüyebilir ve oradan bir araç bulabilirim. Buraya gelirken bir araç buldum. Bunu çıkışta da yapabilirim."

"Lütfen gitme. Bir dakikalığına gitmen gerekiyorsa, tamam. Ama lütfen şehri terk etme. Seninle konuşmak istiyorum. Dün gece konuşmadık. Bugün konuşacağımızı söylemiştik. Lütfen bunu yapmadan gitme." Elinden geleni ardına koymuyor çünkü tüm bu olanlardan olabildiğince hızlı kaçmak istediğim gerçeği muhtemelen yüzümden okunuyor.

Dayanamıyorum. Kendi kendime ağlamak istiyorum ve bu onun önünde yapmam gereken son şey. Bunca zamandır bana tecrübeli için güvendi. Ne yaptığını bilen adam. Onu hayal kırıklığına uğratmayacak adam. Onun için iyi olan kişi. Ve şimdi kendimi kaybederek onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

"Quentin." Parmakları çenemin altından kayıyor ve ayağa kalkıyor. Ben de onunla birlikte doğruluyorum, ona bakarken yanağımın iç kısmını ısıırıyorum, kendime

ağlamak için.

"Evet, Madness?" Gülümsemeye zorluyorum.

"Benimle konuşmadan gitme, tamam mı? Bana ihtiyacım olan her şeyi vereceğine söz vermiştin. Buna ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Tamam."

Bu sözü nasıl tutacağımı bilmiyorum. Sözümü tutabilirsem *tabii*. Bundan sonra babasının onu plakasız bir arabanın arkasına atıp bir manastıra göndereceğinden oldukça eminim. Avrupa'da güzel bir yer olabilir ama onu benden uzak tutacağına eminim. Ve arabayı kullanacak olan da Tobias olacak.

Öne doğru eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim. Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum. Bu benim hatam ve düzelteceğim."

"Bu senin hatan değil. Sana karşı daha dikkatli olmalıydım. Bununla... Buna sebep olduğum için özür dilerim." Tekrar eğildim ve çantanın fermuarını çektim. "Benim yüzümden ailenle kavga etme. Tamam mı? Onlar sadece seni korumaya çalışıyor. Özellikle de Tobias'ı."

"Quentin..." Ben kapıdan çıkarken parmakları kolumun üzerinden kayıyor.

Bir gülümsemeyi daha zorladım. "Ben iyiyim. Gerçekten. Benim için endişelenme. Sadece kendine iyi bak."

"Ve benimle konuşmak için bekleyecek misin?"

"Bekleyeceğim." Başımı salladım ve sonra koridora çıktım. Yol boyunca kafamı kaldırmadım. Kendimden çok utanıyorum. Ne kadar açgözlü davrandığımdan. Hak etmediğim bir şeyi almaya çalıştığım için. Ayrılırken Tobias ve Xander'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve içimin çalkalandığını hissediyorum. Profesyonellere gittikleri için bunun hepimizin birlikte geçireceği son bir hafta sonu olması gerekiyordu ama şimdi bu, onları hayal kırıklığına uğratmam için bir neden daha oldu.

Veda etmenin zor olacağını biliyordum ama bu şekilde dışarı çıkmak sonsuza dek veda etmek gibi hissettiriyor.

OceanofPDF.com

M adison

Hayatımda hiç şu an olduğum kadar utanmamıştım. Babamın beni Quentin'in yatağında yarı çıplak görmesi ve Quentin'e dünyanın pisliliymiş gibi davranması, o gittikten sonra bana daha da fazla bağırması arasında, sadece yorganın altına girmek ve bir daha asla çıkmamak istiyorum. Ama önce Quentin'i bulmak istiyorum. Katlanmak zorunda kaldığı boktan aile sirki için özür dilemek istiyorum ve bunun benim için hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilmesini istiyorum. Onun için değiştirse bile.

Telefonunu onuncu kez arıyorum ve doğrudan telesekretere düşüyor. Çok uzağa gitmiş olamaz. Buradan çıkmanın kolay bir yolu yok ve çıkmadan önce bir araç bulması gerekiyor. Bu yüzden onu bulmak için kasabada bir yere yürümüş olmalı ve onu bulana kadar gidebildiğim her yere gitmeye kararlıyım.

Çok uzun sürmez. Tahminimce bu sabahın anılarını bastırmak ve benim hakkımda sahip olabileceği iyi düşünceleri gömmek için kendini bir barda bulmuş olabilir. Bana yardım etmeyi kabul ettiği için pişman olduğuna eminim. Dün gece için pişman. Hatta muhtemelen arkadaşlarını tekrar görmek için eve geldiğine bile pişmandır. Babamın yatakta yanımda ona bağırıldığını düşününce yanaklarım kızarıyor. Eminim bir kızın babası tarafından içeri alınmak daha önce yaşamadığı yepyeni bir deneyimdir. En azından ona ilklerinden birini yaşatabilirim.

Onu barda tek başına bira içerken ve televizyona bakarken görüyorum. Gariplik tanrılarına bunu çok fazla olmadan atlatmam için küçük bir dua ediyorum. Çünkü bugün bunu yeterince yaşadım ve sonra bara doğru ilerliyorum, yanına vardığımda hafifçe koluna dokunuyorum.

"Hey," diyorum usulca, her şeye gerçekten güçlü bir şekilde başlayarak.

Tanıdıkça gözleri parlıyor ve hemen arkama bakıyor, sanki bugün arkamda benimle aynı adam grubunun olmasından endişelenmiş gibi.

"Sadece benim," diye onu rahatlatıyorum ve bu bilgiyle yüzü biraz rahatlıyor.

"Burada olmamalısın."

"Seninle konuşmam
gerekiyordu." "Buraya nasıl
geldin?"

"Yürüdüm."

"Yürüdün mü? Ağabeyin ve baban aklını kaçıracak. Seni eve götürmeliyiz." Ayağa kalkmaya başladı.

"Sorun değil. Onlara uzun bir yürüyüşe çıkacağımı ve hiçbiriyle konuşmak istemediğimi söyledim." Başımı sallıyorum, yanaklarım pembeleşiyor. "Bu sabahtan sonra, onlardan herhangi birini bir daha görmek isteyip istemediğimi bilmiyorum." İçgüdüsel olarak elimi Quentin'in elinin arkasına bastırıyorum ve o da elime .

"Bu benim hatam. Onlara kızma." "Nasıl
senin hatan oluyor?"

"En başta sana dokunmamalıydım."

Geri çekiliyorum ve bir adım geri atıyorum. "Şimdi de onların tarafında
mısın?"

Bana bakıyor ve benimkini görünce yüzü yumuşuyor. "Hayır, öyle demek istemedim. Demek istediğim... Siktir. Yani seni hak etmiyorum Madison. Sen çok mükemmelsin. Çok akıllı ve tatlısın. Çok nazıksın. Benim olmadığım o kadar çok şey var ki. Onlar sadece seni benden korumaya çalışıyorlar."

"Senden korunmak istemiyorum. Ben sana aşığım." Kelimeleri ağzımdan kaçırdığım anda donup kalıyor ve zaman durmuş gibi hissediyorum. Gözleri benimkileri arıyor ve ben sessizce ona söylediklerimi unutması için yalvarıyorum, her ne kadar bu artık imkânsız olsa da.

Ama bir an sonra beni yakalıyor ve dudakları dudaklarıma yapışıyor, kolları etrafımı sarıyor ve beni kendine doğru bastırıyor. Onun içinde eriyorum ve çoğunlukla boş olan barın diğer tarafından bir ıslık sesi duyabiliyorum. Öğlen gösterisinin tadını çıkaran yerlilerden biri olduğuna eminim. Bir an sonra çekiliyor

Yine de bana bakıyor -yüzünde o kadar savunmasız bir ifade var ki, gözlerindeki maviyi ona zorlukla bakabileceğim kadar parlak hale getiriyor.

"Ciddi misin?" diye sorar.

"Evet."

"Emin misin?"

"Eminim ama-"

"Ben de seni seviyorum. Her şey çok hızlı geliyor, ama ben sadece... sen hiç tanıdığım gibi değilsin, Madness. Düzgün düşünemiyordum gibi hissettiriyorsun. Senden başka bir şey düşünmüyorum." Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yumuşak.

"Onlar benim için önemli değil. Onların fikirleri benim için önemli değil. Ben sadece seni istiyorum." Kollarımı boynuna doladım ve başımı göğsüne bastırdım. Beni sıkıca kavıyor.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Ama senin için en iyisini en az seni istediğim kadar istiyorum. Bu ben miyim bilmiyorum. Öyle olmasını istiyorum ama bilmiyorum." Konuşurken sesi biraz titriyor ve bunun benim için olduğu kadar onun için de yeni olduğunu söyleyebilirim. Benim onun güvencesine ihtiyacım olduğu kadar onun da benim güvenceme ihtiyacı olacak.

"Sensin. Ben de hiç böyle hissetmemiştim. Bu bir tesadüf olamaz, değil mi? İkimizin de bu konuda bu kadar güçlü hissetmesi? Aramızdaki her şeyin bu kadar kolay olması. Sadece seni sevdiğimi biliyorum."

"Delilik..." Gözlerinde yaşlar oluşuyor ve bana tekrar sarılmadan önce acı çekiyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Seni seviyorum. Ama bunu nasıl düzelteceğimizi bilmiyorum."

"Bence şimdi bu bardan çıkalım. Hesabını öde ve kalabileceğimiz bir yer bul. Şu anda geri dönemeyiz tabii ki. Ama bir yolunu . Bir yolunu buluruz. Bizi ayırmalarına izin vermeyeceğim."

"İstedikleri bu mu?"

"Babam eve gitmemi istiyor. Ona hiçbir şekilde gitmeyeceğimi söyledim. Bu benim yaz tatilim ve o saçmalıyor."

"Onu ya da Tobias'ı zaten kızdırdığımdan daha fazla kızdırmak istemiyorum."

"Sadece zamana ihtiyacı var. Tobias'ı kastediyorum. O anlayacaktır. Babam belki hiç anlamayacak ama eninde sonunda kabullenecektir. Her zaman kabul eder. Benim gibi o da senin ne kadar iyi bir insan olduğunu görecektir."

"Bundan şüpheliyim."

". Şimdi gidelim."

Hesabını ödemeyi bitirip kasabanın kenarına doğru ilerliyoruz. Nehir kıyısında kiralık kulübeleri olan küçük, mütevazı bir yer var.

ve bizi içeri almak için kartımı kullanırken onun kendi cüzdanı konusunda bocaladığını görüyorum. İtiraz etmiyor ama bu konuda kendini kötü hissettiğini anlayabiliyorum ve ona birkaç kez sorun olmadığına dair güvence veriyorum. Bu, çözeceğimiz pek çok şeyden sadece biri. Kabine girdiğimizde ona otomatlardan su ve yiyecek bir şeyler alıyorum, o gittikten sonra neler olduğunu anlatırken öğle yemeğini yemesine izin veriyorum.

"Keşke bunu farklı şekilde ele alsaydım." Sonunda söylüyor, yemek vücuduna sert bir şekilde çarpıyor ve yüzündeki ayık bakış kalbimi acıtıyor.

"Keşke Tobias'a söyleseydik. Bunun dışında, umurumda değil. Ne yaptığım ve kiminle yaptığım kimseyi ilgilendirmez. Ben yetişkin biriyim. Keşke Tobias'a söyleseydik çünkü o senin arkadaşın."

"Keşke biz de bir şeyler söyleseydik. Bilmeni isterim ki Madness... Senden ya da yaptıklarımızdan pişman değilim. Bir saniyeliğine bile değil, ama bunu ele alış şeklimizde çok kötü çuvalladığım için pişmanım. Gerçekten nasıl ele aldığımı..."

"Bunu bir sır olarak saklamamı istemiştim. Senden istediğim gibi güvenimi . Bu şekilde hoşuma gitti. Ve eğlenceliydi... ve seksiydi. Ve... Bilmiyorum. Lana ve Lo ne kadar dürüstü bilmiyorum ama sen benim için her şeyi harika yaptın. Pek çok kadının bunu söyleyebileceğini sanmıyorum."

"İşe yaradığıma sevindim." Sırıttıyor.

OceanofPDF.com

Q uentin

"SEN HER ŞEY İÇİN İYİSİN, Quentin. Seninle birlikte olmak istiyorum. Seni seviyorum ve ben... Sadece seninle olmak istiyorum."

"Ben de seninle olmak istiyorum. Ama bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyorum. Baban ve Tobias öfkeli olmasa bile. Hayatımı düzene sokmam gerekiyor ve sen de yolculuğa çıkmaya hazırsın."

"Doğru ya. Yolculuk... Benimle Avrupa'ya gelsen nasıl olur?" Gözleri parlayarak bana baktı. Sanki uzun zamandır aklına gelen en iyi fikirmiş gibi. Sanki her zaman inandığı sonsuza dek mutlu sona ulaşabilirmişiz gibi.

Onun ruhunu ezmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

"Keşke yapabilsem ama... Bunu karşılayamam. Gerçekten ne yaptığıma karar vermeliyim. Kariyerimin nereye gittiğini. Şu anda benim için yap ya da öl durumu var. Ya geri dönüp gelecek yıl için ödeme yapmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım, böylece umarım yedek kulübesinden kurtulabilirim ya da kendim için çalışmaya geri döneceğim."

"Doğru. Özür dilerim. Aptalca bir soruydu."

"Aptalca değildi. Ben... Dürüst olmak gerekirse, seninle gelmemi istemen bile harika bir duygu. Çok isterdim ama hayatımı düzene sokmam lazım. Her şeyi berbat ettim... Eğer bir şansımız olacaksa, Madness. Şu anda nasıl düzelteceğimi bilmediğim pek çok şeyi düzeltmek zorundayım."

"Şey... Ben buradayım. Onları birlikte tamir edebiliriz. Tamir etmene yardım edebilirim. Bu tür şeylerde iyiyimdir. Easton ve Tobias'ın bana çok ihtiyacı oldu."

Bir keresinde ailemizle ya da görüştükleri bir kızla aralarını düzeltmelerine yardımcı olmak için. Bir keresinde Easton'ın öğretmeniyle bir sorunu vardı ve o da sınıfta kalacaktı. Onu vazgeçirmesine yardım ettim."

"Evet... Sende bunu görebiliyorum. Bahse girerim herkesi kendi tarafına çekebiliyorsundur. Senin gibi görmelerini sağlıyorsundur. Çok ikna edicisin." Bu kızın beni bir uçurumdan atlamaya ikna edebileceğinden oldukça emindim.

"Genelde. O yüzden sana yardım etmeme izin ver. Bunu düzeltebiliriz. Çok yetenekli ve akıllısın. Sen iyi bir adamsın Quentin. Bunu herkes biliyor. Sadece birkaç hata yaptın. Bunu hepimiz yaparız. Önemli olan onları nasıl düzelteceğini bulmak ve sonra da telafi etmek. Bu dünyanın sonu değil. Bir yolunu bulabileceğimize eminim."

Şu anda ona gerçekten inanıyorum. Hayatımın darmadağın olmasının sandığım kadar kötü bir şey olmadığına. İkimiz birlikte bu durumdan kurtulabiliriz. Onun fikirlerini duymak için yanıp tutuşuyorum, çünkü bu hikayenin bir şekilde bu kıza bir şans vermemle bitmesini istiyorum. Birlikte gerçek bir şans elde edebileceğimiz bir kariyerim olsun istiyorum.

"Tamam. Deneyebiliriz."

Bir süre sonra çantasından bir defter ve kalem çıkardı ve benimle birlikte fikirler üzerinde beyin fırtınası yapmaya başladı. Hiçbir fikrin çok küçük ya da çok aptalca olmadığını iddia ediyor. Sadece hangisinin en iyisi olduğunu bulmamız gerekiyor ve bunu yapmak için de aklımıza gelen her şeyi yazmamız gerekiyor.

Bütün öğleden sonrayı ve akşamı onun listesi üzerinde çalışarak geçiriyoruz, ta ki ben ona ara verip benimle yemeğe gelmesi için yalvarana kadar. Yerel lokantalardan birine gidip yiyecek bir şeyler alıyoruz ve kulübenin arkasındaki masada piknik . Nehre bakıyor ve o bankta kıvrılmışken, suyun sesi ve akşamları çamların kokusu, her şey boka sarmış olsa da, şu anda her şey yolundaymış gibi hissettiriyor.

Onu hafifçe dürttüğümde düşünceli bir şekilde suya bakıyordu.

"Düşüncelerin için Penny."

"Bir fikrim var. Bence bu her şeyi düzeltecek. Ama hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"O da ne?"

Bana bakıyor, beklediğim son şeyi söylemeden önce gözleri bir an benimkileri arıyor.

"Evlen benimle."

Az önce içtiğim içkiden aldığım yudumda boğuluyorum. Kekeliyor, öksürüyor ve peçeteyle silmeye çalışıyorum. Bitirdiğimde hala bana ciddiymiş gibi bakıyordu.

"Özür dilerim, *ne* dedin?" aklını kaçırmış gibi bakıyorum.

"Bu bizim bir sürü sorunumuzu çözer. Seninkileri. Benimkini. Birlikte olmak için bize bir şans verir."

"Delilik. İnsanlar genellikle evlenmeye karar vermeden önce bir süre birlikte olurlar. Sanki tam tersi oluyormuş gibi, anlıyor musun?"

"Elbette. Ama bazen umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir."

"Çaresiz olarak tanımlanmaktan hoşlandığımı sanmıyorum."

"Çaresiz olduğunuzu kastetmedim. Sadece durum öyle. Her neyse, fikri duymak istiyor musun, istemiyor musun?" Yaramazlık yapan bir çocukmuşum gibi kaşlarını kaldırdı.

"Duymak istiyorum."

"Evleneceğiz. Babamın, Tobias'ın ve Xander'ın konuşmalarını keseriz. Ciddi olduğumuzu görürler. Benden faydalanmadığını ve seni sevdiğim için seninle birlikte olmak istediğimi. Sonra Avrupa gezisi için aldığım biletleri ve eşyaları satarım. Bu bize başlangıç için yeterli parayı verir. Bu parayla ödemen gereken okul ücretini ödeyebiliriz. Okul masraflarına baktım ve bundan sonra burs almasan bile işe yarayacaktır. Nakde çevrildiğinde uçak biletim neredeyse tamamını karşılayacak. Sadece sana versem büyük bir hediye olurdu ama evliysek ortak paramız olacak. Ve gelecek yıl profesyonelliğe adım attığında, yanında beş para etmez."

Nefes alıyor, devam etmeden önce yüzümü inceliyor.

"Üniversite şehrine geri taşınacağız ve sen futbol oynayacaksın. Ben ya bir iş bulacağım ya da derslere girmeye başlayacağım. Belki ikisi de. Ama eğer evlenirsek, ailenin öğrenci yurdunda yaşayabiliriz. Çok daha ucuz olur ve ayrı yurtlara ya da bir daireye para ödemek zorunda kalmayız. Sporcu olduğun için okul ücretinde indirim bile alabilirim. Futbol ve benim aramda, başını belaya sokamayacak kadar meşgul olacaksın. Ev ödevlerinde ve programını yönetmede sana yardımcı olabilirim, böylece çok fazla yöne çekilmiş gibi hissetmek zorunda kalmazsın. Yedek kulübesinden çıkmaya ve koçunun gözüne girmeye odaklanabilirsin. Ayrıca babamın benim için ne düşündüğü veya ne istediği konusunda endişelenmeden geleceğimle ilgili ne yapmak istediğimi keşfetme şansı verecek. Ailemin mirasını yaşamanın baskısı

ve kardeşlerim. Madison Westfield değil Madison Undergrove olurdum... Bu gerçekten mükemmel."

Konuşmasını bitirdikten sonra tepkimi öğrenmek için bana baktı ve ben hafifçe afalladım. Enine boyuna düşünmüş. Araştırmış. Rakamlarla çalışmış. Beyin fırtınası seansına bir iki kez ara vermişim ve görünüşe göre o zamanı bir plan oluşturmak için kullanmıştı. Hayatlarımızın yolunda gittiği eksiksiz bir plan. Normalde sporcu evlerinde yaşadığım için yaşam kısmının işe yarayacağından emin değildim. Ama olabilir.

"Yani... Askere alındıktan sonra istersen benden boşanabilirsin. Buna itiraz etmem. Evrakları falan imzalarız. Sonra yeniden başlayabiliriz... Normal bir çift gibi olmayı deneyebiliriz. Sadece çıkarız."

"Delilik... Benim için onca fedakarlık yapıp sonra da boşanmana izin vermeyeceğim."

"Yani bunun iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikir misiniz?"

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum ama kesinlikle enine boyuna düşünmüşsünüz." "Neden iyi bir fikir değil?"

"Çünkü bu... pratik bir hata. Seni benimle evlenmeye iten şey tutku ya da aşk değil. Bizi bu durumdan kurtarmaya çalışıyorsun ve bunun bir evlilik, hatta bir ilişki için harika bir başlangıç olduğunu sanmıyorum. Seninle evli olma fikrinden nefret ettiğimden değil. Etmiyorum. Dürüst olmak gerekirse bu fikri seviyorum."

"Güzel," diye araya giriyor. "Sevimlilik testini geçtiğime sevindim." O zaman biraz gülüyorum ve bu gerginliği biraz azaltıyor.

"Demek istediğim, evliliğin o kişi olmadan hayal bile edemeyeceğiniz bir şey olduğunu düşünüyorum. O anki bir sorunu çözmenin bir yolu olduğu için yaptığınız türden bir şey değil. Ayrıca, bazı şeyleri evlenmeden de aşabileceğimizi düşünüyorum."

"Yapabiliriz. Ama bu daha zor olur. Ayrıca... Şu anda sensiz olmayı hayal bile edemiyorum. Seni burada bırakmayı ya da otostop çekerek gideceğin yere geri dönmeyi."

"Boş bir yıla çıkma fikrinden nefret ediyorum. Özellikle de işin içinde daha yetenekli başka erkekler varsa," diye takılmaya çalışıyorum ama bana eğlenmediğini belli eden bir bakış atıyor.

"Dediğim gibi Madness..."

"Şimdiye kadar diğer tüm sorunları pratik davranarak birlikte çözdük. tavsiyeniz pratik oldu. Senin bana öğrettiğin pratik oldu. Şimdiye kadar

pratik bizim için gerçekten iyi oldu. Ya da en azından benim için..." Sırıttıyor.

"Yani, ben de..." Buna itiraz edemem.

"Yani... Evlen benimle." Tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum ve nehre doğru bakıyorum. Önerdiği fikri düşünüyorum. Yapacağı tüm fedakarlıkları. Ama eğer yararsa, eğer bu son yılda kendimi toparlayabilir ve askere alınma yolunda ilerleyebilirsem, ona borcumu on katıyla geri ödeyebilirim. Bundan bir yıl sonra yeni bir şehirde bir eve taşınıyor olabilirdik. İsteddiği okula gidebilir. Gelecek yazı seyahat ederek ve ne yapmak istediğine karar vermesi için keşfetmesine izin vererek geçirebiliriz. Ona istediği her şeyi verebilir ve onu babasının ve soyadının gölgesinden kurtarabilirim.

Bırakın teklif etmeyi, bu fikirden bahsettiği için bile deli olduğunu düşünmeliyim. Benden daha genç olan bu kızın şu anda hayatımı kurtarmak için evlenme teklif etmesini ve kelimenin tam anlamıyla benimle evlenmeyi teklif etmesini garip karşılamalıyım. Ama doğru hissettiriyor. Bir ömürde iki kez gerçekleşmesini hayal bile edemeyeceğim bir şekilde doğru hissettiriyor. Ondan vazgeçme alternatifi kulağa kasvetli geliyor ve ondan uzaklaşmayı hayal edemiyorum. Hele ki onun beni kabul ettiği sürece onunla birlikte olabileceğim bir alternatif varken. Yani kadere boyun eğmenin zamanı gelmiş olabilir.

"Tamam."

"Tamam mı?" Bana umutlu bir bakış atıyor, şaşkın ama heyecanlı bakış.

"Bazı iyi noktaların var. Bunun hakkında konuşabiliriz."

"Ruhsat için bugün kasabaya gidip başvurabiliriz. Burası bir ilçe merkezi. O zaman sadece evrakları imzalarız ve işimiz biter."

"Ne?" Ona göz kırpyorum. "Bir vaiz ya da yargıç gibi bir şeye ihtiyacımız yok mu?"

"Hayır. Kendimiz evlenebiliriz. Sadece birkaç tanığa ihtiyacımız var ama eminim birkaç tane bulabiliriz. Başka bir yerde olmasa bile barda."

"Bu kadar kolay mı?"

"Bu kadar kolay." Başını sallıyor.

Bunun ne kadar çabuk gerçekleşeceğini bilseydim daha fazla çekincem olabilirdi. Ama şimdi kabul ettiğime göre, ondan değilim.

İşte tam da bu şekilde kendimi bir evlilik cüzdanı ve bir parkta birkaç yabancıyla buluyorum. Babasının uzaktan onun adını bağırdığını duymadan hemen önce.

Q uentin

KOÇ WESTFIELD'in parlak mavi gözleri, burnunun ucuyla bana bakarken parlıyor.

"Sana karşı dürüst olacağım, evlat." "Ben senin oğlun değilim."

"Farkındayım ve de kalacak. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Yumruğumu sıkıp başparmağımı masanın altında parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyorum. Profesyonel bir koça yumruk atmanın sizi gelecekteki draft listelerinden attıracağından oldukça eminim.

"Sadece ne söylemek istiyorsan onu söyle."

Bana tekrar bakıyor, gözleri dövmelemlerimin olduğu derimi tarıyor ve başını sallıyor. Kendi oğlunun neredeyse onun kadar dövmesi olması önemli değil, ben hâlâ bir pisliğim ve daha da kötüsü yanlış soyadına sahip bir pisliğim. Pencereden dışarı bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Amcan seni daha iyi yetiştirmeliydi. Adam pisliğin teki ama babanın başına gelenlerden sonra senin için daha iyisini yapabilirdi."

Ben bir şey söylemem. Amcamı seviyorum. Beni sokaklardan uzak tuttu, kalacak bir yer verdi ve üniversiteye burslu girmeme yardım etti. Bundan daha fazlasını isteyemezdim. Ben onun çocuklarından biri değildim. Babamla da pek anlaşılamazlardı.

"En azından yeteneğini fark etti. Ders dışı saçmalıklarla bunu boşa harcamaya kararlı olsan bile."

Çenemi sıkıyorum ve koltuğumda kayıyorum. "Bunun bir anlamı var mı? Eğer beni kızından uzak durmaya ikna etmek istiyorsan, bu olmayacak. Onu seviyorum."

"Onu seviyor musun?" Gülüyor. "Önünde koca bir gelecek olan on dokuz yaşındaki bir kızı evlendirmenin aşk olduğunu düşünüyorsan aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir. Onu tanımıyorsun bile."

"Onun hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum. Onu *seviyorum*. Onu ben kaçırmadım. Bu onun fikriydi."

"Çünkü o daha on dokuz yaşında ve sen ona ilgi gösteren ilk erkeksin. Seni sevmiyor. Senin fikrine aşık. Gerçeğe uyandığında -ki inan bana uyanacak- bunu istemeyecek. Eğer notlarına da sahada kalmaya davrandığın gibi davranıyorsan, muhtemelen zar zor geçiniyorsundur. Bir ihlal daha yaparsan takımdan atılırsın ve okulda kalmak için ne notların ne de paran var. O zaman sokakta kalırsınız - dışarıdaki milyonlarca lise mezunu gibi, faturaları zar zor ödeyen boktan bir dokuzdan beşe iş bulmaya çalışırsınız. Belki şanslıysanız babanız gibi olur, en azından eski püskü bir arabayı şehirde sürmenize izin veren bir tamirci işi bulursunuz. Çamurlu bir dairede yaşıyorsun, birikimin yok, beklentin yok, ikinizi zar zor besleyebiliyorsun. Seni böyle yaşayacak kadar sevdiğini mi sanıyorsun?"

Cevap vermiyorum. Boğazım sıkışıyor ve mide bulantısı karnımı doldurmaya başlıyor.

"Yoksa üniversiteye gitmediği için pişmanlık duymaya başladığını mı düşünüyorsunuz? Limiti olmayan bir kredi kartına sahip olmayı özlemeye başlar. Kirasını ödemek için garsonluk yapmak zorunda kaldığı barda çalışırken başka erkeklerin dikkatini çeker. Muhtemelen senden çok daha mantıklı ve paralı biridir. Onun kadar güzel. En fazla bir ay sürer."

"Onun biri olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz."

"Oh, kızımı tanıyorum. Geldiği kadar sadıktır. Değer verdiği insanlar için lanet bir rottweiler gibi. Kardeşlerini yeterince savunuyor, güven bana. Seninle kalacaktır. İşler gittikçe bile. Tüm hayatının geçip gitmesini izlerken ve bunun için göstermesi gereken tek şey boktan bir iş ve geleceği yokken. Arkadaşları hayatına devam edecek. Erkek kardeşleri profesyonel olarak oynamaya devam edecek. Tatil için eve gelecek ve her şeyi görecek."

geride bıraktığı. Yaşadıkları maceraları ve araba ve ev gibi temel şeylere sahip olmalarını sağlayan işleri dinlemek için eski arkadaşlarıyla görüşür. Kardeşleri ona yardım teklif edecektir. İkisi de onun acı çektiğini görmek istemeyecek türden kalplere sahiptir ve o da bunu kabul etmeyecektir. Sizi bu şekilde utandırmak, siz Pazar günü oturup neler olabileceğini konuşurken arkadaşlarınızın profesyonellerde oynamasını izleyerek egonuzu zaten zedeleyeceğinden daha fazla zedelemek istemeyecektir. Sana olduğun gibi mükemmel olduğunu söyleyecektir. Egonuzu şişirmek için her şeyi yapar. Böylece kendini küçültecek. Senin küçük dünyana sığmak için kendini zorlayacak. Ve sen tüm bunları izlemek zorunda kalacaksın. Parlak bir gelecek için tüm fırsatları elinden alanın sen olduğunu bil. Ona gerçekten hak ettiği bir hayatı verebilecek biri. İstedğin bu mu?"

Pencereden dışarı bakmak için dönüyorum. Midemdeki asit boğazıma kadar yükseliyor.

"Ben öyle düşünmüyordum. Ve bence sen de derinlerde bir yerde haklı olduğumu biliyorsun. Bu yüzden size başka bir seçenek sunacağım. İkinize de daha iyi bir gelecek sağlayacak bir seçenek. Eşyalarını topla ve git. Ona kısa bir not bırak. Ben ona veririm. Ona fikrini değiştirdiğini söyle. Senin için çok genç olduğunu ve artık yuva kurmaya hazır olmadığını. Sonra da onunla bir daha iletişime geçme. Karşılığında, başka bir üniversiteye transfer olmana yardım edeceğim. Son yılını ve soyadını kullanabileceğin temiz bir sayfa açarım. Sana profesyonellere girme şansı vereceğim. Hak ettiği tüm fırsatlara sahip olması için ona bir şans verin. Tüm genç hayatı boyunca uğruna çalıştığı fırsatlara. Bırak bunu senin gibi erkekler hakkında öğrendiği derslere saysın. İkiniz de hak ettiğiniz bir geleceğe sahip olun."

Kendi kalbinizin paramparça olduğunu hissetmenin mümkün olup olmadığından emin değilim, ama eğer öyleyse, ben öyleyim. Göğsüm o kadar sıkışıyor ki neredeyse nefes alamıyorum ve kalbim sanki bir mengenenin içindeymiş gibi hissediyorum. Tanımadığım bir ritimde atlıyor. Çünkü vücudumdaki her kemik isyan etmek isterken, onu o boktan dairede hayatı boyunca hiç uğraşmak zorunda kalmadığı tüm endişelerle boğuşurken hayal etmeye devam ediyorum. Babam hapse girene ve amcam beni yanına alana kadar tüm çocukluğum boyunca yaşadığım şeyler. Annemi Kaliforniya'ya götüren ve beni amcamın verandasında bir spor çantasıyla bırakan şeylerle aynı şeyler. Kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim şeyler. En azından Madison için.

"Haklı olduğumu biliyorsun." Koç Westfield kaleminin tersiyle masaya vurarak tabutun çivilerini teker teker çakıyor. "O daha fazlasını hak ediyor.

Bence onunla ilgili niyetiniz her neyse, bu kadarını siz de biliyorsunuz."

Uzun bir süre yere bakıp Madison'ın benimle daha iyi olacağı bir dünya hayal etmeye çalışıyorum. Ama bunu göremiyorum. Onun yerine, zaman geçtikçe gözlerindeki ışığın yavaş yavaş söndüğünü görüyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmaya devam ettiğimde ve bensiz sahip olabileceği fırsatları birbiri ardına kaybetmeye devam ettiğinde.

"Bir parça kağıdın var mı?" Sonunda sordum.

OceanofPDF.com

M adison

"BAVULLARINI HAZIRLA. Hadi gidelim." Babam kapıyı açtı ve acele etmemi işaret etti.

"Nereye gideceksin?" Ona ters ters baktım.

"Havaalanına dönüyoruz. Eve gidiyoruz. Bu seyahati senin için yeniden planlayacağız ve seni tekrar yola çıkaracağız."

"Uh, hayır değiliz. Quentin'i görene kadar burada kalacağım. Nerede o?" "Gitti."

"Ne demek gitti?"

"Aynen dediğim gibi. O gitti. Şimdi gidelim. Senden daha fazla maskaralık bekleyecek vaktim yok Madison. Anneni arayıp acındırmayı da düşünme. O da en az benim kadar öfkeli."

Kalbim göğsümde duracakmış gibi çarpıyor. Quentin gitmiş olamaz. Gitmezdi. İmkânı yok. Beni sevdiğini söylediğinde ciddi olduğunu biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Benimle konuşurken hissedebiliyordum.

"Hayır. Yapmaz."

"Evet, öyle yaptı. Şimdi bavullarını topla."

Babamı geçip evin ana odasına giriyorum ve ağabeyimi kanepede görüyorum. Gözleri telefonundaydı.

"Tobias, Quentin nerede?"

Tobias da kömürlerin üzerindeymiş gibi görünüyor. Babamın tüm bu olanlar için kısmen onu suçlamadığını düşünemiyorum. Tobias'ın Undergrove soyadlı biriyle arkadaş olmasını ve onu evine getirmesini bir yana bırakın, onunla konuşmasını bile istemiyordu. Tanrı kızına dokunmasını yasaklamıştı.

"Bilmiyorum Mads." Tobias başını sallar ve tekrar telefonuna bakar.

Dönüp baktığımda babamın hâlâ orada durduğunu görüyorum, her zamanki gibi öfkeli ve heybetli görünüyor. Şu anda ondan nefret ediyorum. Onun iyi bir baba olduğunu hiç düşünmemiştim. Sık sık ortalıkta görünmez, ailesinden çok futbola ve anneme ihaneti -dünyada en sevdiğim insanlardan biri olmasına neden olsa bile- bu ailenin üzerinde her zaman bir karabulut gibi asılı duran bir şeydi. Ama ara sıra bazı anlar yaşırdı. Gerçek bir baba olduğunu hissettiği zamanlar. Bana futbol topunu nasıl atacağımı öğretti. Lisedeyken ara sıra voleybol maçlarına gelip bana tezahürat yapmak için zaman ayırıyordu, her ne kadar varlığı ödül olduğu kadar dikkat dağıtıcı da olsa. Beni ilk araba kazamdan yeni arabamla aldığında ve bana bağırarak yerine bunun sadece tamir edilebilecek bir araba olduğunu söylediğinde. O anlar bana her zaman tutunacak bir dal vermişti. Ama şimdi Quentin'e bir şey yaptığından şüphelenmekten kendimi alamıyorum. Onu zorladı.

"Ona ne söyledin?" Babama bakıyorum, gözyaşlarımın boğazımın arkasında yandığını hissediyorum.

"Ona seninle evlenerek para kazanamayacağını söyledim. Söylemem gereken tek şey buydu."

Bu beni kırıyor.

"Senden nefret ediyorum. *Her şeyi* mahvediyorsun. Birini nasıl seveceğini bilmiyorsun diye bunu herkes için mahvetmek zorunda değilsin."

"Her şeyi mahvediyor muyum? Sahip olduğun her şey benim sayemde ve sen bunların hepsini hafife alıyorsun. Sana karşı çok yumuşak davrandım. Annen üniversitede kalmanı istiyordu. Boş yılını denemenin aklını başına getireceğini düşünen bendim. Ama bunun yerine sana bir santim verdiğimizde, bir mil alıyorsun. Sadece parayı isteyen boktan bir suçlunun oğluyla birlikte oldun. Buna kanmayacak kadar zeki olduğumu sanıyordum. Bunun yerine, kendini, beni ve kardeşini utandırıyor. Seni başıboş bırakmaktan bıktım. Eşyalarını topla."

Tobias koltuktaki yerinden kalkarak, "Beni bu işe karıştırma," diye uyarıyor.

"Seninle gelmiyorum."

"Madison." Babamın yüzünün o kendine özgü kırmızıya dönüştüğünü görüyorum. Hakemlere karşı sabrı tükendiğinde spor spikerlerinin her zaman yorum yaptığı yüz. Cehennemi salmak için hazırlandığını görebiliyorum.

"Onu eve götüreceğim," diye araya giriyor Tobias.

Babam sessizce dönüp Tobias'a bakıyor. Aralarında sessiz bir alışveriş oluyor.

"Bugün," diyor babam bana son bir kez ters ters hışımla odadan çıkmadan önce.

Tobias'a bakıyorum ve sonra gözyaşlarımın aktığını hissediyorum. Artık onları tutamıyorum. Babamın önünde hala sahip olduğum gurur, artık sadece ben ve Tobias olduğumuz için yok oldu. Odanın karşısına geçiyor ve kollarını bana doluyor.

"Her şey girecek, Mads."

"İyi değil. Hiçbir şey yolunda değil. Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Aptal değilim. O da beni seviyor. Baba, o her şeyi mahvediyor. İyi olan her şeyi mahvettiğini biliyorsun."

"Pekala, göreceğiz. Sadece... şimdilik, eşyalarını toplayıp buradan gidelim, tamam mı?" Tobias beni sıkıca kavradı.

KARDEŞİMİN *GÖRECEĞİZİ*, *BİLECEĞİZ'E DÖNÜŞÜYOR*. Çünkü eve döndüğümde, benim tarafımdan gelen sayısız mesaja ve aramaya rağmen - kardeşimin telefonundan aramayı denediğimde engellenen ve sonunda tamamen kesilen bir hatta giden telefonlar- Quentin'den bir daha haber alamıyorum. Aslında, Tobias ve Xander da ondan hiç haber almıyor. Serbest oyuncu olduğuna dair bir haber görmüyorum ve eski kolejlerindeki takım kadrosuna geri döndüğünü de görmüyorum.

Quentin gecenin içinde bir hayalet gibi kayboldu. Korkunç bir şey olduğundan yarı yarıya endişeliyim - asla öğrenemeyeceğim bir şey çünkü babam kinin peşini bırakamıyor.

Ta ki yılbaşı günü bir arkadaşımın evinde akşamdan kalmağımdan kurtulup kanepede oturup fast food yiyerek kendime gelene kadar. Arkadaşım

hangi takımların olduğunu bile bilmiyorum. Bu yıl futbolla hiç ilgilenmedim. Yakalayabildiğim zamanlarda Tobias ve Xander'ın maçları dışında hiçbir şey. Bir futbolcudan Quentin'den nefret ettiğim kadar nefret etmek insana bunu yaptırıyor - tüm sporu mahvediyor.

Bu yüzden onu sahada yürürken, başka bir takım için oynarken, en iyi draft seçimi olarak tanımlanırken gördüğümde midem bulanıyor. Maçı kazandıklarında ve kupayı kaldırdıklarında kollarını boynuna dolayıp onu öpen kızı gördüğümde, koltuklarından fırlayan tüm taraftarlarla çevrili -İçimden ağlamak geliyor ama ağlamıyorum. Bunun yerine, zamanı geldiğinde Undergrove ismini mahvedeceğime dair kendime sessiz bir söz veriyorum.

Madison ve Quentin'in RIVAL HEARTS kitabını alın.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

